

သန်းထ
တော် (ကလေး)

ရင်မှဆင်းသောမြစ်တစ်စင်း

က ဗု ဗု

ဂုဏ်ထူးစာပေ

ဘာရတီစာပေ

မှ

ထုတ်ဝေ၍

ဂုဏ်ထူးစာပေ

အမှတ် ၁၉၂၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊

တယ်လီဖုန်း - ၂၈၂၇၈၄/၂၈၇၁၈၆

မှ

ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိသည်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်နိဗ္ဗိ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်မြန်မာတစ်စင်း
ကဗျာများ

ညွန့်ဝေ၊ကသာ၊

ညွန့်ဆင်(ကသာ) - ရုပ်ရှင်ဆင်းသောမြစ်တစ်စင်းကဏ္ဍများ

ဆါဘာရတီ စီစဉ်သည်

ထုတ်ဝေမှုမှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	၁၈/၉၆(၇)
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်	၂၅/၉၇(၁၁) ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေး	၁၉၉၈ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ
တန်ဖိုး	၅၀၀
ထုတ်ဝေသူ	၂၀၀ ကျပ်
	ဦးဘသိ (၁၈၀၁)
	ဘာရတီစာပေ
	အမှတ် ၆၆၊ ၁၂၃ လမ်း
ပုံနှိပ်သူ	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
	မပီရိတီ (၁၁၈၂၈)
	တောက်တောက်ဝင်းအောင်ဆက်
	အမှတ် ၁၆၉၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
အစိုးရိတ်	ဦးမြသိန်း (၁၀၄၅၇)
	သိန်းမြင့်ဝင်းအောင်စက်
	အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
ကွန်ပျူတာ	KZAW DTP ၁၉၅၊ ၃၃ လမ်း။
အတွင်းဖလင်	ဦးမြင့်အောင်(ပန်းချီ)
	၃၈၈/၅၂ ဒဂုံမြို့သစ်။
မျက်နှာပိုးပန်းချီ	စံတိုး
အတွင်းသရုပ်ဖော်	မောင်ယုစိန်
အပြင်အဆင်	ကောဇော် ကွန်ပျူတာ

အလိင်ကာ

၁။ အဦးစကား	၁
၂။ မြသန်းတင့်၏ အမှာ	၅
မြစ်ကြေ	
၃။ အင်းဆက်လူသား	၂၁
၄။ နစ်မောခြင်း	၂၂
၅။ ရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်း	၂၄
၆။ စိမ်းဆတ်ဆတ်ရင်ခွင်တစ်ခုအကြောင်း	၂၅
၇။ ကိုယ်လမ်း ကိုယ်သွားကြသည်	၂၇
၈။ မလှတဲ့ည	၂၉
၉။ နေမကွယ်နယ်ပယ်	၃၁
၁၀။ မပြန်ချင်သော်	၃၂
၁၁။ နောက်ကျပန်း	၃၄
၁၂။ မသိစိတ်တို့ လှုပ်ရှားခြင်း	၃၆
၁၃။ ကြယ်ရယ် လရယ် ကမ္ဘာရယ်	၃၇
၁၄။ ပိုး	၃၉
၁၅။ ရွှေမြစ်သွားတဲ့လူသား(ခေတ်ပြိုင်ဒဏ္ဍာရီ)	၄၁
၁၆။ ညအငှား	၄၅
၁၇။ ကောင်သမန်ရဲ့ အလှဆုံးအချိန်	၄၈
၁၈။ လူသုံးယောက် ထီးတစ်လက်	၅၀

၁၉။ လောကကြီးမှာ	၅၂
၂၀။ စေ	၅၃
၂၁။ တို့ကြုံခဲ့တဲ့ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်	၅၄
၂၂။ ယူနီဗာဆယ် စတူဒီယိုသို့ အလည်ရောက်ခြင်း	၅၇
၂၃။ ည နှစ်ည	၆၀
၂၄။ မခက်ပါလား	၆၂
၂၅။ အိုလုန်း ကုန်နှုန်း ဘုရားတိုင်	၆၅
၂၆။ ရစ်ဗယ်(နီ)ဝင်းက	၆၇
၂၇။ ညီညွတ်သောအကြောင်းတို့ဆုံရာ	၇၁
၂၈။ လာ... အသက် မျက်နှာသစ်စို့	၇၃
၂၉။ ရွက်ကြွေမြေ	၇၅
၃၀။ ခြားနားသော တန်ဖိုးများ	၇၇
၃၁။ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်	၇၉
၃၂။ ဂေါက်နှင့်ဘဝ	၈၁
၃၃။ သူခိုးဖမ်းပွဲ	၈၃
၃၄။ သစ္စာတိုင်	၈၅
၃၅။ ကရွတ်ပတ်လမ်း	၈၇
၃၆။ အဖေ အနှစ်နှစ်ဆယ်အလွမ်း	၈၉
၃၇။ လှေငယ်ရှင်	၉၁
၃၈။ တစ်ယောက်သူ	၉၃
၃၉။ ရွေးမိရာသည်လမ်း	၉၅
၄၀။ ဦးခေါင်းနဲ့လူ	၉၇
၄၁။ နွေ၏ပုံရိပ်များလွန်သော်	၉၉
၄၂။ တို့ဖခင်	၁၀၁
၄၃။ ပီတိပျောက်ကွယ်ခြင်း	၁၀၄
၄၄။ ဝိုးလမ်းမ	၁၀၆

၄၅။ ကင်ဆာဆောင်မှာည	၁၀၉
၄၆။ ယုံကြည်သည်များ	၁၁၂
၄၇။ ဆန်းစစ်ခြင်း	၁၁၄
၄၈။ မြေရာကောက်ခြင်း	၁၁၅
၄၉။ ချယ်ရီတွေပွင့်ပြန်ပြီ	၁၁၆
၅၀။ ကဗျာဆရာဖြစ်ဖို့ ဘာလိုသလဲ	၁၁၈

မြစ်လယ်

၅၁။ မေတ္တာအိပ်မက်	၁၂၃
၅၂။ တစ်မျက်နှာတည်း နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တည်း နှစ်မျက်နှာ	၁၂၅
၅၃။ အသွင်ပြောင်းခြင်း	၁၂၇
၅၄။ သီချင်းသည်၏နေ့တစ်နေ့	၁၃၁
၅၅။ အရက်ဦးမှာနှင်း	၁၃၄
၅၆။ အရှုံးပြုံးနဲ့ နှုတ်ဆက်မယ်	၁၃၅
၅၇။ နုပျိုခြင်း	၁၃၇
၅၈။ သင်္ချာဂုဏ်များ	၁၃၉
၅၉။ အပြုံးရောင်းပါ	၁၄၁
၆၀။ လုံ့လပုံပြင်	၁၄၃
၆၁။ ပန်းကလေးရဲ့ ရွှေအိုရောင်အားမာန်	၁၄၄
၆၂။ ကျောက်တော့ရက်သွား တောလား	၁၄၅
၆၃။ အလိုဆန္ဒ၏ခန္ဓာဗေဒ	၁၄၈
၆၄။ လက်မခံ၍ ပြန်ခဲ့ဖူးသူ(မလေးလုံသို့)	၁၄၉
၆၅။ မြေတောင်မြှောက်ခြင်း	၁၅၂
၆၆။ ကွက်လပ်ဖြည့်ပါ	၁၅၃
၆၇။ ကျွန်တော့်ဆရာများ	၁၅၄

၆၈။	ငေးနေပေတော့	၁၅၅
၆၉။	ငါယုံကြည်၏	၁၅၇
၇၀။	အခန်းဝမှာ	၁၅၉
၇၁။	ချယ်ရီပွင့်သော နံနက်ခင်း	၁၆၀

မြစ်ဖျား

၇၂။	ရေကြည်စမ်းနှစ်သွယ်	၁၆၅
၇၃။	လခိုက်ညများ	၁၆၈
၇၄။	မြစပယ်ရုံ	၁၆၉
၇၅။	ချီကာဂို-မေ(၁)၊ ၁၈၈၆	၁၇၁
၇၆။	စကားပြောသော မျက်လုံးများ	၁၇၂
၇၇။	ရင်ခွဲရုံမှ ကဗျာ	၁၇၅
၇၈။	မုတ်သုန်တစ်ရက် အိပ်မက်သံသရာ	၁၇၈
၇၉။	လက်ဝါးကပ်တိုင်များသို့	၁၈၁
၈၀။	မိုးနဲကရမယ်	၁၈၄
၈၁။	ဒင်ဘင်ဖူးဘွဲ့မော်ကွန်း	၁၈၇
၈၂။	စောင့်သူသို့	၁၉၀
၈၃။	ပြန်၍မဖြစ်ပါစေနှင့်	၁၉၂
၈၄။	စစ်ကိုတားဆီးစို့	၁၉၅
၈၅။	စစ်အပြီးဝယ်	၁၉၇
၈၆။	ငြိမ်းချမ်းရေးကို တောင်းဆို၏	၂၀၀
၈၇။	တွေးကြည့်စမ်းပါ	၂၀၂
၈၈။	လိပ်နှင့်လူ	၂၀၄
၉၉။	အနူး	၂၀၅
၉၀။	မေးပါရစေ	၂၀၆
၉၁။	ဖွဲ့	၂၀၇

အနီးစကား

ကဗျာရေးသူတစ်ဦး၏ ကဗျာခရီးမှာ မြစ်တစ်စင်း စီးဆင်းသည်နှင့် တူအံ့ထင်ပါသည်။ မြစ်မမည်ကောင်း ချောင်းဘဝဝယ် အတားအဆီး ကျောက်ဆောင်တို့ကိုဖြတ် တန်ဖြတ်၊ ကွေ့ပတ်တန် ကွေ့ပတ်စီးဆင်းခဲ့ရမည်။ ရေ အား နိမ့်လျော့ ချောင်းကောလုနီးတွင် ခါးစည်းကာ ဘဝ ဆက်တန် ဆက်ခဲ့ရမည်။ မြစ်ဘဝအစ မြစ်ဖျားတွင် မြစ် ကျဉ်းများ ဖြတ်တန် ဖြတ်ရမည်။ ခရီးဆက်ခဲ့ရသော မြစ် ကြောင်းတစ်လျှောက်ဝယ် ကမ်းပါးပြိုခြင်း၊ သောင်ထွန်း ခြင်း၊ မြစ်ကြောင်းပြောင်းခြင်း အစ ဧရာမဖြစ်ရပ်များ ခံစားကောင်း ခံစားခဲ့ရမည်။ မြစ်အကြွေတွင် ပြေပြေပြစ်ပြစ် ကောင်းသောအဖြစ်ကို ကြုံကောင်းကြုံခဲ့မည်။

ရင်မှဖြစ်သော ကဗျာမြစ်သည် မြစ်ဖျားမှ မြစ်ကြွေ အရောက် ဆယ်စုနှစ်များကို တိုးဝေ့ စီးဆင်းခဲ့သည်ကား အမှန်။ စီးလမ်းတစ်လျှောက် ကြုံခဲ့ရသော နောက်ခံမှုခင်း

များ ပြတ်ခနဲ ပြတ်ခနဲ ပြောင်းလဲခဲ့လှပြီ။ ပြတ်သန်းခဲ့ရသော နှစ်များ၏ ပျော်စရာကောင်းမှု ဝေဒနာပေါင်းစုနှင့် မျှော်လင့်ချက်များသည် ကဗျာမြစ်တို့ အထိုက်အလျှောက် ရိုက်ခတ်လွှမ်းမိုးခဲ့မည်ကား ဓမ္မတာ။

ရင်မှစီးဆင်းခဲ့သော မြစ်တစ်စင်းသို့ အလည်ကြွပါရန်၊ ပျူပျူငှာကြွဖိတ်ပါ၏။ ကဗျာမြစ်သို့ အလည်အပတ်ခရီးကို မြစ်ကြေမှစကာ မြစ်လယ်ကိုဖြတ်၍ မြစ်ဖျားအရောက်ဆန်တက် ကြည်နူးခံစားကြပါရန် မြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဤစာအုပ်တွင် ကဗျာများ စဉ်ရာ၌ တဗျာရေး နှစ်အစဉ်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ကာ နောက်ဆုံးရေး ကဗျာများမှစပြီး အစိုးရေးကဗျာများဖြင့် ဆုံးထားပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်၏ လက်ဦးကဗျာများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောစရာရှိပါသည်။ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လက်သင်တစ်ဦး၏ အပျော်တမ်း အားထုတ်မှုမျှအဖြစ် မေ့ပစ် ချန်ထားလိုသည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဗျာများသည် အတွေး အရေး မှန်မမှန်မိန့်ခြောက် မတောက်မပ ရှိကြမည်ပင်။ မည်သို့ရှိစေ လူငယ်တစ်ဦး၏ စိတ်အစဉ်တွင် ဟပ်ထင်ခဲ့ရသမျှသည် လတ်ဆတ်ကြည်လင် ဖြူစင်ဖိုးသားနေတတ်ခြင်းကား နှစ်လိုဖွယ် မြစ်ကောင်းမြစ်နေနိုင်ပါသည်။

မြစ်တစ်စင်း စီးဆင်းမှုတွင် မြစ်ဖျားမပါ မပြီးသကဲ့သို့ ထို လက်ဦးကဗျာများလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိသင့်သည်ဟူသော အနေအထားဖြင့် ထိုကဗျာများကို ထည့်သွင်းထားရပါသည်။

“ရင်မှဆင်းသော မြစ်တစ်စင်း” ကဗျာစုတွင် ၁၉၉၂ ခုက ထုတ်ဝေခဲ့သော “စိတ်ပြတင်း” ကဗျာစာအုပ်ပါ ကဗျာများ မပါရှိတော့ပါ။ စိတ်ပြတင်းပါ ကဗျာများနှင့် ပေါင်းစပ်ပြည့်စွက် ခံစားမည်ဆိုပါက ကဗျာမြစ်၏ ပုံရိပ်များ ပိုမိုပီသ ပြည့်ဝလာမည် ထင်ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ရင်မှမြစ်သော ကဗျာမြစ်ကြောတွင် လန်းဆန်းကြွရွှံ့ပန်းအလှတွေ တွေ့မြင်နိုင်ကြသလို မလွင်မတောက် ကိုင်းချောက်ပေါလောတွေလည်း စီးမျောပါနိုင်ပါသည်။ ကဗျာဖတ်သူ၏ ကိုယ်ခံအကြိုက်နှင့် ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုအပေါ် တည်မှီပါလိမ့်မည်ဟု တင်ပြရင်း..

မေတ္တာရွှေထူးလှဆတ်
မြန်မာ့ဝေ(ကသာ)

မြသန်းတင်၏ အမှာ

ညွန့်ဝေ (ကသာ)က သူ့ကဗျာစုကို “ရင်မှဆင်းသော မြစ်တစ်စင်း” ဟု အမည်ပေးထားပြီး အပိုင်း သုံးပိုင်းခွဲထား သည်။ မြစ်ဖျား၊ မြစ်လယ်၊ မြစ်ကြေတဲ့၊ ဟုတ်သည်ပေါ့။ မြစ်ဧရာသည် မြစ်ဖျား မလိခ၊ မြစ်လယ် မြေလတ်လွင်ပြင် နှင့် မြစ်ကြေပင်လယ်ဝတို့ကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည်။ ပထမ တော့ မြစ်ဖျား မလိခသည် ရေစီးသန်သန်၊ ကျဉ်းကျဉ်း မြောင်းမြောင်းကလေး ဖြစ်သည်။ နောက်တော့မှ အခြား သော မြစ်လတ်တက်များ၊ ချောင်းများ၊ ရေစီးကြောင်းများ နှင့် ပေါင်းဆုံကာ မြစ်ကြီးဖြစ်လာခဲ့သည်။ အတုန်းက တော့ တောင်ကြား လျှိုမြောင်မှာ စီးဆင်းရသဖြင့် အဟုန် ပြင်းသည်။ စမ်းရေက စိမ်းလဲ့ကြည်လင်သော်လည်း လမ်း တွင်တွေ့သည့် မြေနှစ်မြေဆီ၊ သစ်ကိုင်းအစအန၊ သစ်ရွက် ခြောက်ကြွေတို့ကို သယ်ဆောင်လာရသဖြင့် ကြည်လင်

သည့်အခါလည်း ရှိ၍ နောက်ကျသည့်အခါလည်း ရှိသည်။
ရေငတ်၍ ရေသောက်ချင်လျှင်ပင် ရော်ရွက်ခြောက်ကြွေ
တို့ကို ဖယ်ရှား၍ ရေကြည်ကို ခပ်ယူရသည်။

နောက်တော့ မြစ်ဖျားအစက စမ်းချောင်းကလေး
သည် တစ်ပြည်ပြည် အရှိန်ကောင်းလာခဲ့သည်။ မြစ်ကျဉ်း
များကို ဝေပိုင် ကျော်ဖြတ်ရသည်။ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်
ကမ်းပါးမြင့်ကြီးတွေ ရှိသည်။ မြစ်ရေစီးသည် ရှေ့က တည့်
တည့်ကြီး ခံနေသော ကျောက်သားကမ်းပါးယံကြီးကို ဝင်
တိုက်ပြီးနောက် ကွေ့၍စီးသွားသည်။ ရေလုံးကကြီးပြီး မြစ်
ကမ်းပါးက ကျဉ်းနေသောကြောင့် ကျောက်ဆောင်တို့ကို
ဒေါသတကြီးဖြင့် တိုက်စားပစ်သည်။ နောက်တော့ နည်း
နည်း ပြန့်ပျံ့သည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ပြန့်ပြန့်
ပျံ့ပျံ့ အေးအေးဆေးဆေး စီးမည်အပြုတွင် ရှေ့တွင်
နောက်ထပ် မြစ်ကျဉ်းတစ်ခုကို တွေ့ပြန်သည်။ သို့ဖြင့်
မြစ်သည် လွင်ပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ လွင်ပြင်ကို
ရောက်တော့ ကမ်းစပ် တစ်ဖက်တစ်ချက်သည် ဝေးကွာ
သွားကြပြီ။ ရေပြင်ကလည်း ကျယ်လာပြီ။ ရေစီးသည်
ညင်သာလာသည်။ မြစ်ရေစီးသံကလည်း မြစ်ဖျားအစတုန်း
က စီးသံလို ဆူညံခြင်းမရှိတော့။ ငြိမ်ညောင်းလာသည်။
သည်လိုနှင့် မြစ်သည် မြစ်ကျဉ်းများကို ဖြတ်သန်းကာ၊
မြစ်ကွေ့များကို ဖြတ်သန်းကာ အတွေ့အကြုံတွေ ရလာခဲ့

သည်။ ပင်လယ်ဝန်း ရောက်တော့ မြစ်ပြင်သည် ပို၍
ကျယ်ပြန့်သွားရာမှ အမြွှာအမြွှာ ပြာထွက်ပြီး ပင်လယ်ထဲ
သို့ စီးဝင်သွားခဲ့သည်။

မြစ်၏ အထုပ္ပတ္တိသည် ဒါပဲဖြစ်သည်။

* * *

“စိတ်ပြတင်း” မှာ သူ၏ ပထမ ကဗျာစုစည်းမှုဖြစ်ပြီး
ယခု “မြစ်တစ်စင်း” မှာ သူ၏ ဒုတိယ ကဗျာစုစည်းမှု ဖြစ်
သည်။

“စိတ်ပြတင်း” မှာ နောက်ရေးသားသော ကဗျာများ
အများစုဖြစ်ပြီး “မြစ်တစ်စင်း” မှာ အရင်ရေးသော ကဗျာ
များသာမက ‘စိတ်ပြတင်း’ ထွက်ပြီးမှ ရေးသော နောက်ဆုံး
ရေး ကဗျာများပါ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် “မြစ်တစ်စင်း” ကို
မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ ကဗျာရေစီးကြောင်းရာကို
ကျွန်တော်တို့ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မြင်ရသည်။ အလွန်ဝေး
သည့် ကဗျာမြစ်ဖျားအစကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အချိန်မြစ်
ဖျား အစကိုလည်း မြင်ရသည်။

အချိန်မြစ် ဆိုပါတော့။ သူ၏ ပထမကဗျာကို ၁၉၄၉
ခုနှစ်တွင် ရေးခဲ့သည်။ ယင်းမှာ သူ့ ကဗျာမြစ်နှင့် အချိန်
မြစ်၏ အစဟု ပြောရမည်ထင်သည်။ သူရေးခဲ့သည့် မဂ္ဂဇင်း
တော်တော်များများမှာ ယခု မရှိတော့။ ယခုခေတ် လူငယ်

တော်တော်များများပင် ထိုမဂ္ဂဇင်းများကို ကြားဖူးရုံသာ ကြားဖူးမည်ထင်သည်။ စာကြည့်တိုက်များ၊ စာအုပ်ဟောင်း သိမ်းသူများထံတွင်သာ ရှိတော့မည်။ သူ့ပထမဆုံး ကဗျာ ရေးသော စာစောင်မှာ သတင်းစုံဂျာနယ် (၁၉၄၉) ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ပဒေသာမဂ္ဂဇင်း (၁၉၄၉)၊ ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်း (၁၉၄၉)၊ ကလောင်စုံမဂ္ဂဇင်း (၁၉၅၁)၊ သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်း (၁၉၅၂)၊ ဗမာအမျိုးသမီး မဂ္ဂဇင်း (၁၉၅၂)၊ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း (၁၉၅၂)၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း (၁၉၅၄) စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အနက် မဂ္ဂဇင်း တော်တော်များများမှာ ရပ်စဲသွားခဲ့ကြသည်။

သည်တုန်းက ညွန့်ဝေ (ကသာ) သည် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသား ဘဝမှာပင် ရှိဦးမည်။

သူ့ကဗျာများတွင် သူ့ရင်မှ ယိုဖိတ်လာသော ခံစား ချက်များ၊ အကြောင်းအရာများကလည်း အစုံ၊ အားမာန်၊ တိမ်တိုက်၊ ပန်းပွင့်၊ မိုးစက်၊ စစ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ အလုပ် သမားအရေးတော်ပုံ၊ အချစ် အကြင်နာ စသည်တို့ဖြစ် သည်။ ထိုစဉ်က ညွန့်ဝေ (ကသာ) သည် ကဗျာတွေကို တသွင်သွင် ရေးခဲ့သည်။ မြစ်ဖျား ရေစီးအစ ခံစားချက် ပြင်းချိန်ဖြစ်၍ ရေစီးလည်းမြန်သည်။ ကျောက်ဆောင်တို့ကို ကျော်ဖြတ်ရသည်လည်း ရှိသည်။ မြစ်ကျဉ်းကို ဖြတ်သန်း ခဲ့ရသည်လည်း ရှိသည်။

နောက်တော့ လွင်ပြင်ကို ရောက်လာလို့လားမသိ၊ သူ့ ကဗျာရေစီးသည် နှေးသွားသည်။ သူ့ကဗျာများကို များများ မတွေ့ရတော့။ တစ်ခါတလေမှသာ တွေ့ရတော့ သည်။ လက်ထောက်ဆရာဝန်၊ နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင်၊ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး၊ ပါမောက္ခ စသည့် သက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပညာရပ်တွေ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ၊ အလုပ်တွေ အောက်မှာ နစ်နေသည်။ ကဗျာများ မစပ်ဖြစ်တော့။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်လောက်က စ၍ လူကိုလည်း မတွေ့ရ။ သူ့ကဗျာများ ကိုလည်း မတွေ့ရတော့။ တောင်ကြီးမှာ ဝေါက်ခိုက်တ် တစ်လှည့်၊ ခွဲစိတ်ဓားတစ်လှည့်ကိုင်ရင်း အချိန်ကုန်နေသည်။

တစ်ခါတရံ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့၍ ကဗျာအရေးခိုင်း လျှင် သူသည် စီးကရက်ကိုခဲရင်း ပြုံးနေတတ်သည်။ ဘာ မျှတော့ မပြော။

ကျွန်တော်ကတော့ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဆုံးရှုံး သွားပြီဟုသာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။

၁၉၈၀ လွန်နှစ်များတွင်မူ သူ့ကဗျာများကို မဂ္ဂဇင်း များတွင် မကြာခဏ ပြန်တွေ့လာရသဖြင့် ဝမ်းသာရသည်။ “ကျွန်တော့်ကဗျာတွေ စုပြီး ထုတ်မလို့ဗျ၊ ဆေးရုံပေါ်မှ ကဗျာများလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ ဖတ်ကြည့်ပြီး အမှာ ကလေးဘာလေး ရေးပေးစမ်းပါ” ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောပြီး ကဗျာဖိုင်ကြီး တစ်ဖိုင်ကို ပေးသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ

သည် တောင်ကြီးမှာနေပြီး ရန်ကုန်သို့ ဆင်းမလာပါ။ သူ့ ကဏ္ဍာဖိုင်ကြီးမှာလည်း ကျွန်တော့်ဆီတွင် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု လောက် ကြာသွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကဏ္ဍာကို အမှာမရေးဖြစ်ပါ။ စာအုပ်လည်း ထုတ်ဖြစ်ဟန် မတူပါ။

နောက်တော့ သူ၏ ပထမ ကဏ္ဍာစုစည်းမှုအဖြစ် “စိတ်ပြတင်း” ကို ထုတ်ဖြစ်သွားသည်။ သည်တုန်းကတော့ ကျွန်တော် အမှာစာမရေးဖြစ်လိုက်ပါ။

* * *

၁၉၈၄ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းမှာ သူ ကဏ္ဍာ တော်တော်ရေး ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝလည်း အများကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဘဝတွင် အတူလျှောက်ခဲ့သူ တစ်ယောက်သည် ကိုယ့်ကို လက်တွဲဖြုတ်ကာ လောကကြီးထဲမှ ရုတ်တရက် ပျောက် ကွယ်သွားသော အဖြစ်လောက် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝကို ပြောင်းလဲစေသည့်အရာ ရှိမည်မထင်ပါ။ သူ၏ခရီးဖော် လောကကြီးမှ ထွက်သွားသည့်အခါ၌ သူသည် အထီးကျန် ခံစားချက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားလိုက်ရဟန် တူသည်။

သူ့ဇနီးမဆုံးမီ တစ်လလောက်တုန်းက အဖြစ်အပျက် ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသည်။ သူသည် သူ့ဇနီးကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ ခေါ်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့ အရောက်တွင် ကားပေါ်မှ သူတစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာ ကာ

“ဝေဝေကို ဆေးရုံလာပြတာ၊ ခင်ဗျားညီမကို ဆင်း တွေ့လိုက်ပါဦး။ သူ အပေါ်ကို မတက်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့” ဟု ပြောသည်။

“ဘာရောဂါလဲ”

“စိအေလို့ ပြောတာပဲ”

သူက ပြုံး၍ပြောပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအပြုံးနောက် ကွယ်တွင် သူ ဘယ်လောက် ခံစားနေရသည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ ရှောင်၍မရသော ဘေးကြီးတစ်ခုကို သိသိကြီး နှင့် ရင်ဆိုင်ရင်း အားယူ၍ ပြုံးရသော အပြုံးမျိုးဖြစ်ပါ သည်။

သူနှင့်ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်တွင် မရှေးမနှောင်း ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်က တစ်နှစ်လောက် စော မည်လားမသိ။ သူကား သထုံကျောင်းဆောင် အခန်း ၁၂၃ မှာနေပြီး ကျွန်တော်က အခန်းနံပါတ် ၄၉ မှာ နေ သည်။ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူထား ပြီး ရှေ့တွင် ပုဂံကျောင်းဆောင်ဟောင်းနေရာ ကွက်လပ် ကြီးရှိသည်။ ကွင်းစပ်တွင် ပျဉ်းမပင်လေး တစ်ပင်နှစ်ပင် ပေါက်နေသည်။ သူ့အခန်းမှာ အသွားအလာ များသည့် ရှေ့မျက်နှာစာ လှေကားထိပ်အနီးတွင် ဖြစ်ရာ သူသည် အားလျှင် ချောင်ကျသည့် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ လာပြီး ကဏ္ဍာတွေ စပ်နေတတ်သည်ကို ကျွန်တော် သတိရနေပါ သည်။

နောက်တော့ သူက ဆရာဝန်ဖြစ်။ နိုင်ငံခြားသွား။
စစ်စုံထွန်းဆေးရုံရောက်။ ကျွန်တော်က ဘဝတက္ကသိုလ်
ရောက်။ တော်တော်နှင့် မတွေ့ဖြစ်ကြတော့။ ကျွန်တော်
တောင်ကြီး သွားရောက်သည့်အခါကျမှ တွေ့ဖြစ်ကြသည်။
ညနေဆိုလျှင် ဂေါက်အိတ်တွေ တင်ထားသည့် မော်တော်
ကားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရာသို့ ရောက်လာပြီး ထမင်း
စားဖိတ်တတ်သည်။ ဘိယာနဲ့နှင့် စီးကရက်နံ့က သင်းလျက်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ရေးသည့် “အသွင်ပြောင်းခြင်း”
ဆိုသည့် ကဗျာတွင် သူ၏သောကရိပ်ကို ဝိုးတိုးဝါးတား
မြင်လိုက်ရသည်။ သူက သူ့နှလုံးသားသည် ကျောက်တုံး
ကျောက်သား ဖြစ်သွားပြီဟု ပြောသော်လည်း ထိုစကား
သည် တစ်ခါက ကျွန်တော် မြင်ခဲ့သော အပြုံးလို သောကကို
ဖုံးလိုသည့်စကား ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့
မီးသင်းဖယောင်း
အိပောင်းနှမ်းရော်
အရည်ပျော်ကျ
မျက်ရည်စများဖြစ်သွား၏။
ရင်ဝယ်ပြည့်နှက်
မျှော်လင့်ချက်တို့
နှင်းစက်နှလွင်

နေတွင်လွင့်တေး
သောကဈေးများ ဖြစ်သွား၏။
လောကဝဋ်နှောင်
အမှောင်ထုကြား
မျက်ရည်များ
သောကများ
လှိုက်စားစိမ့်ဝင်
အစဉ်တစ်စိုက်
ရိုက်ခတ်စွဲငြိ
ဒဏ်အထိဝယ်
မိမိနှလုံး
ကျစ်မာရုန်းကာ
ကျောက်တုံးကျောက်သား ဖြစ်သွား၏။

အမှန်ကတော့ ကဗျာဆရာ၏ နှလုံးသားသည်
ကျောက်တုံးကျောက်သား ဖြစ်မသွားသည်ကို ကျွန်တော်
အသိ။

ပြင်သစ် ကဗျာဆရာ အန်ဒရော့ရီတန်က “ကဗျာ
သည် ကြေကွဲမှု၏ ညီအစ်မဖြစ်သည်။ ခံစားရသူတိုင်း၊ ငို
ကြွေးရသူတိုင်းသည် ကဗျာဆရာကြီးသည်။ မျက်ရည်စက်
တိုင်းသည် ကဗျာစာကြောင်းများဖြစ်၍ နှလုံးသားတိုင်း
သည် ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်” ဟု ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

အန်ဒရေဘရိတန်သည် ဘယ်အချိန်တွင် ဘာကြောင့်
ပြောခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင်မူ
“အသွင်ပြောင်းသွားသော” ကဗျာဆရာ ညွန့်ဝေ (ကသာ)
၏အဖြစ်သည် သူ့စကားနှင့် သွား၍ တိုက်ဆိုင်နေသည်ဟု
ကျွန်တော် ထင်နေပါသည်။

“ကဗျာဆရာဖြစ်ဖို့ ဘာလိုသလဲ” တွင် စာပေ ဟော
ပြောပွဲတစ်ခုမှာ ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက်က ကဗျာ
ဆရာ အရည်အချင်းကို မေးသဖြင့် ကဗျာဆရာက ဖြေခဲ့
ပုံကို ပွဲထားသည်။

ပါရမီနဲ့ ဇွဲလုံလ
စနစ်ကျတဲ့ ကဗျာပုံစံ
ထက်သန်တဲ့စေတနာ
ပြီးတော့
အသေအချာလေ့လာမှု
အစပြု အစပြု စကားကြောခင်း
ဟောရင်းနဲ့အဆိုကြွယ်
ကိုယ်တကယ်ယုံကြည်သွား။
ပရိသတ်ခမာ
စိတ်မှတ်ကာ ပညာယူကြ
ရင်မှာအပူ သူတို့မသိလေဘု
မျက်စိတွေ ဝေသီဝါးပါလို့

တရားကို နိဂုံးချုပ်တဲ့အခါ
အဟုတ်တကယ်
ထည့်မဟောတာက
ပြောစရာရင့်အပြည့်ဖိတ်
ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရမှ
အသည်းက ကဗျာပွား။ ။

သူ့ကဗျာကို ဖတ်လိုက်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်
သည် ဂရိတို့၏ ကဗျာသဘောကို သွား၍ သတ်ရပါသည်။
ဂရိတို့၏ ကဗျာအယူအဆ၌ ဆေးပညာကို တတ်လျှင်
ဆေးဆရာဖြစ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ လက်သမားပညာ
ကို တတ်လျှင် လက်သမား ဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊
ကဗျာဆိုင်ရာ နည်းနာတို့ကို တတ်လျှင် ကဗျာစာဆို ဖြစ်
နိုင်သည်ဟု ဆောခရတ္တီတို့ခေတ်အထိ အစဉ်အလာ ယူဆ
ခဲ့ကြပါသည်။ ဆောခရတ္တီတို့ ပလေတိုတို့ ခေတ်ကျမှသာ
လျှင် ကဗျာအတတ်ကို တတ်ရုံမျှဖြင့် ကဗျာစာဆိုမဖြစ်၊
တက်ကြွခြင်းရှိသော စိတ်အခြေရှိမှသာ (ဝါ) အဂ္ဂတုံ၏
အပူးအဝင်ကို ခံရမှသာ စာဆိုဖြစ်သည်ဆိုသည့် အယူအဆ
ကို လက်ခံလာကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကဗျာကို
ဖတ်ရင်း ဤအဆိုအမိန့်ကို သတိရနေပါသည်။

“ယုံကြည်သည်များ” ကဗျာ၌ စိတ်ကူး၊ အိပ်မက်၊
မျှော်လင့်ချက်၊ ယုံကြည်ချက်နှင့် မေတ္တာတို့၏ အင်အားကို

ပြောရာတွင်လည်း သူ၏ အဆွေးခိုင်သည် လျှံကျနေပါသည်။

ချစ်သောသူကို
သိမ်းယူဆောင်ကြဉ်း
ရွှင်သေမင်းထက်
ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
အင်အားသာသည် ငါယုံကြည်၏။

“အပေ အနှစ် နှစ်ဆယ်အလွမ်း” မှာ သူ၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ခံစားချက်ဖြစ်ပြီး “တို့ကြိုခဲ့တဲ့ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်”၊ “ယူနီတာဆယ် အလည်ရောက်ခြင်း”၊ “ရစ်ဗင်းဝင်းတံ” နှင့် “အိုဇန်း ကုန်နှုန်း ဘုရားတိုင်” တို့မှာ ခေတ်ပြိုင် ခံစားချက် ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အကြောင်းအရာမှာသာမဟုတ်၊ အဖွဲ့အနွဲ့ တွင်လည်း သံချိုနှင့် လေးလုံးစပ်တို့၏ အရိပ်မှ လွတ်လာ သောအဖွဲ့များ ဖြစ်ပါသည်။

* * *

ကျွန်တော်သည် ညွန့်ဝေ (ကဿ)၏ “မြစ်တစ်စင်း” ကို ဖတ်ရင်း အချိန်မြစ်တစ်လျှောက် စီးဆင်းလာသော သူ့ကဗျာမြစ်ကို ခံစားထိတွေ့နေရသည်။

ပထမတော့ မလိခမြစ်ကျဉ်းမှ စီးဆင်းလာမည်။ နောက်တော့ ကျောက်ဆောင်တွေ၊ ကျောက်တုံးတွေကို၊ မြစ်ကျဉ်းတွေကို ဖြတ်မည်။ နောက်တော့ လွင်ပြင်သို့

ရောက်လာကာ ငြိမ့်ညောင်းစွာ စီးဆင်းလာမည်။ ပင်လယ် နားသို့ ရောက်လာလေလေ နုံးမြေနှစ်တွေ များလာကာ ပြည့်ဝလာလေလေ။

သူ့ဘဝမြစ်တွင်လည်း ကျောင်းသားလူငယ်၊ ဆေး ကျောင်းသား၊ ဆရာဝန်ပေါက်စ၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်၊ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး၊ နောက် ပါမောက္ခအို။

သူ့ ကဗျာမြစ်တွင်လည်း ပထမတော့ အားမာန်၊ နောက်တော့ ပီတိ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘဝကို တည်ငြိမ် ငြိမ်းချမ်းစွာ ကြည့်မြင်လာသည့် ကဗျာများ...။

သူ့ကဗျာများကို ဖတ်ရင်း ချီလီကဗျာဆရာ နီရူဒါ၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သွား၍ ကျွန်တော် အမှတ်ရနေသည်။

ငါ ကဗျာငါးပုဒ်ရေးခဲ့
တစ်ပုဒ်က အစိမ်းရောင်
တစ်ပုဒ်က ပေါင်မုန့်လုံးသဏ္ဍာန်
တတိယတစ်ပုဒ်က တိုးတက်လာတဲ့ အိမ်တစ်ဆောင်

လို

စတုတ္ထတစ်ပုဒ်ကတော့ လက်စွပ်တစ်ကွင်း
ပဉ္စမတစ်ပုဒ်က
လျှပ်ပြက်ရောင်လို သေးငယ်။

သူ့ကဗျာများသည်လည်း နီရူဒါ၏ ကဗျာငါးပုဒ်လို အမျိုးစုံပါသည်။ အထီးကျန်ကဗျာ၊ ခေတ်ပြိုင် ခံစားမှု

၁၈ ၂၂ ညွန့်ဝေ(ကသာ)

ကဗျာ၊ ဆေးရုံကဗျာ၊ စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးကဗျာ၊ အစိမ်း
ရောင်ကဗျာ...။

လွမ်းရိပ်ဝေသော အထီးကျန်ဆည်းသာတွင် ခွဲစိတ်
ဓားကို မကိုင်ဘဲ ကလောင်ကိုကိုင်နေမည့် ပါမောက္ခအိုကို
ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေပါသည်။

မြသန်းတင့်

မြစ်ကြွ

အင်းဆက်လူသား

လူလောကနဲ့နီးနွယ်
 လူတို့အလယ်မှာကျက်စား
 လူ့တရားလူ့သဘော
 နှောကြေအောင်နှလုံးသွင်းပြီး
 မြူတေးရှင်း* ဖက်
 အင်းဆက်ပိုးက
 လူထဲ မဖြစ်။

သို့သော်ငြား
 လူသားစင်စစ်က တစ်ဇာတ်ခင်း
 အင်းဆက်ဖြစ်သွားတာ တစ်ပုံတစ်ပင်
 မယုံချင်လည်းမရ
 သွေးဝတဲ့မှန်ခြင်
 အသားမျှင်ထဲကလောက်ကောင်
 တွေ့မရှောင်ဝါးတဲ့ခြံမျိုး
 လက်ညှိုးထိုးမလွဲ
 လူထဲမှာတွေ့နေကျ
 ဒီလောကရဲ့ ကျန်းမာခြင်း
 စဉ်းစားစိတ်ညစ်။

၁၉၉၇၊ ဒီဇင်ဘာ

* Mutation -မျိုးဇာတိ ပြောင်းလဲခြင်း

နစ်ပျောခြင်း

အသိမှ မရှိတာ အမြင်
သစ်ပင် သူပျော်နေမှာ မဆန်း။

အထိမှ မသိတဲ့ အဆုံး
ကျောက်တုံး သူပျော်နေမှာ မဆန်း။

သစ်ပင်ရဲ့အောက်
ကျောက်တုံးရဲ့ဘေး
အတွေးအမြင် မလန်းဆန်း
အဆွေးအမျှင် တတန်းတန်းနဲ့
လမ်းအစပျောက်
စခန်းက မရောက်
တစ်ယောက်လူသား
အလွဲအမှား တစ်သက်ပန်
မကွဲမပြား မနက်ဖြန်
ပစ္စုပ္ပန်မတော့ တစ်လှည့်တစ်ကွက်

သက်တံအဆုံးက ရွှေအိုး
တွေ့နိုးတမ်းတ
ဘဝနစ်တွယ်
ဘယ်က လာလို့
ဘယ်သို့သွားရမလဲ
မသဲကွဲရင်း။

ချယ်ရီ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၇။

ရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်း

တရားလွန်ဒေါသနဲ့
 ပယောဂ ခိုးစိုင်းတဲ့
 မုန်တိုင်းရဲ့အာဇာပွင့်
 ခွင်းသမျှ သစ်ပင်ကြီးတွေပြတ်ကျိုး
 အိုးအိမ်တွေ လဲပြို
 တိုင်ငုတ်တိုနဲ့ အုတ်ကျိုး
 အိပ်မက်ဆိုးရဲ့ အနိဋ္ဌာ။

မုန်တိုင်းအချို့
 ဖရိုဖရဲ
 အပြိုအလဲတွေကြားမှာ
 အံ့စရာတစ်ကွက်
 မြေစာမြက်ရဲ့ သတ္တိ
 ပိနေတဲ့ကြားက
 အားသစ်တွေ စုစည်းတည်ဆောက်
 အညောက်စိမ်းပြောင်
 ခေါင်းထောင်လို့နေပါလား။

မဟေသီ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၉၇။

စိမ်းဆတ်ဆတ်ရင်ခွင်တစ်ခုအကြောင်း

ငြိမ်ငြိမ်စိမ်းဆင်း
 စမ်းတစ်စင်း
 မင်းရဲ့ ညှင်းသွဲ့ရယ်သံများ။

ထိန်ထိန်သာဝင်း
 လ တစ်စင်း
 မင်းရဲ့ ဆင်းနွဲ့ ချို့မွှက်ထား။

အပြိုင်တောက်လင်း
 နေနှစ်စင်း
 မင်းရဲ့ ဝင်းလဲ့မွှက်လုံးများ။

စမ်းတစ်စင်း
 လတစ်စင်း
 နေနှစ်စင်း
 ပြင်းရှု နိမိတ်ပုံ
 စုပြုံအရိုက်ခတ်
 တိမ်းညွတ်တတ်တဲ့
 စိမ်းဆတ်ရင်ခွင်တွင်း
 တစ်စင်းရထား
 ခုတ်မောင်းသွားကာ
 လှုပ်ရှားတုန်ခါ အို . . . မဆုံး။

ချယ်ရီ၊ မတ်၊ ၁၉၉၇။

ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားကြသည်

အချို့ ဆိုလတ်
 ပြတ်ပြတ်တင်းတင်း
 မျဉ်းပြောင့်တန်းတန်း
 မတ်မတ်လှမ်းကြ၊ ပန်းတိုင်အမှား။

အချို့ဆိုက
 လမ်းစမူန်ပျောက်
 ကွေ့ကောက် လှည့်ပတ်၊ ဆိုက်ကပ်ခုံရင်း။

အချို့ဆိုလျှင်
 အမြင်စောင်းကန်း
 လမ်းဝက်ပါ
 သဝေချာဝိုက်ပန်း၊ စခန်းမပေါက်။

ကျွန်ုပ်သည်မူ
 ရှေးလူတို့ကျင့်သုံး
 ထုံးနည်း နာခံ

၁၁ ညွန့်ဝေ(ကသာ)

မလှတဲ့ည

ညရဲ့ကောင်းကင်
 တိမ်စင်ဖြူကင်း
 လမင်းထွန်းပ
 ကြယ်ပန်းခင်း ရွန်းမြ
 (ဒါပေမဲ့) မလှတဲ့ည။

တစ်နေ့တာလုံး
 မဆုံးစကား
 နှစ်ယောက်သား အချီအချ
 ပြောခဲ့ကြပြီ
 ဘဝနှစ်ခု
 နားလည်မှု ဘယ်မှာ။

တစ်စစချင်း
 အလင်းနယ်ပျောက်
 ဒီညအောက်မှာ
 တစ်ပေ ဘက်သော သူနဲ့
 သူရဲ့ ရင်ခုန်သံ
 ဒါပဲ ကျန်ရစ်
 သစ်တစ်ပင်အောက်။

ကာလံ ဒေသံ
 ဝေဖန်တိုးထွင်း
 မျဉ်းဖြောင့် မျဉ်းကောက်
 မျဉ်းမောက် မျဉ်းငိုက်
 အလိုက်သင့်စမ်း
 အတတ်ဆန်းရင်း
 သံလမ်းချော်သွား ရထားတစ်စီး။

ငွေတာရီ၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၉၇

အချစ်မူး နှလုံးသား
ခံစားမှုပြင်းထန်
ရင်ခုန်သံကို
ကိုင်းယံမှေးငိုက်
ငှက်တစ်သိုက်က
ကြားလိုက်သောခဏ
လန့်နိုးထလျက်
ယောက်ယက်အဆန်
ကိုင်းတံရှိုးညွှာ
လေငြိမ်မှာ
လှုပ်ခါဆတ်တုန်
ရင်အခုန်နှင့် တစ်ထပ်တည်း။

ငွေတာရီ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၉၆။

နေမကွယ်နယ်ပယ်

“ကျန်းမာပါစေ”
“ချမ်းသာပါစေ”
ဆုဝေ သင့်အသံ၊ တစ်ရံ မပြတ်။

“ရွှင်လန်းပါစေ”
“ဘဝင်ချမ်းပါစေ”
ဆုဝေ သင့်အသံ၊ တစ်ရံ မပြတ်။

သင့်ရင် ကွယ်ပုန်း
သင့်နှလုံးကား
ကျောက်တုံးအေးစက်
ခံစားချက်ကင်း
ခုန်ခြင်းမရှိ
တို့ အသိသား
စကားနယ်ပယ်
အလျားကျယ်စွာ
နေကွယ်သည်ဟု ဘယ်မရှိ။

မဟေသီ၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၉၆။

www.burmeseclassic.com

မပြန်ချင်သော်

ငါ့ရုပ်ခန္ဓာ... ခေတ္တခွာ၍
ငါမပတ်သက်... ငါမဖက်ဘဲ
ဖြန့်ကျက်ဝိညာဉ်... သမ္မုဇဉ်ဖြင့်
ကြည့်ချင်လှပါ ငါ့ကိုငါ။

သူတစ်ထူးကို
နှိုင်းလှိုမင်းထက်... နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း
စရိုက်ကြမ်းသည့်
သူသွမ်းကိုပင် မြင်မည်လော။

စိတ်နေပုပ်သိုး... အရုပ်ဆိုးလျက်
တန်ခိုးအာဏာ... သြဇာလွဲသုံး
မောဟဖုံးသည့်
မိုက်လုံးကြီးသူ မြင်မည်လော။

အသောက်အစား... အပျော်ပါးကို
လိုက်စားနဲ့မက်... အာသာတက်သည့်
ရမ္မက်ပြင်းသူ မြင်မည်လော။

သူ၏ကုသိုလ်... မနာလို၍
ဝန်တိုခံပြင်း... ကောက်ဉာဏ်ခင်းသည့်
စဉ်းလဲသူကို မြင်မည်လော။

ဪ... ငါ့ရုပ် ငါ့ကိုယ်
ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်... တွယ်ငြိသဒ္ဓါပို
ကြည်ညိုစရာ... မမြင်ပါ၍
လိပ်ပြာမသန့်စင်... မပြန်ချင်သော်
သို့လျှင်ရိုချိန်မည်မသိ။

လုံမလေး၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၉၆။

နောက်ကျပန်း

လွမ်းသူတို့ပန်း
 ကိုယ်လုံးလွမ်းမျှ
 အလှဖြာဝေ
 သင်းမြနေလည်း
 သူလေ ဘာမှ မခံစားနိုင်။

သည်းရင်ကြေကွဲ
 ငိုကြွေးပွဲလျှင်
 မစဲညဝေ
 ပွက်လျှံနေလည်း
 သူလေ ဘာမှ မကြားနိုင်။

လူတွေစည်ကား
 ကားတန်းမဆုံး
 အုံးအုံးရွရွ
 တိုးမရလည်း
 သူက ဘာမှ မသိနိုင်။

တည်မြစ် တစ်ခဏ
 ဘဝရေကြည်
 တည်ငြိမ်ရေးခက်
 ဝဲဂယက်ဝယ်
 တွဲလက်မလာ
 ဥပေက္ခာသာ
 ခမျာဖော်ပြု
 ကြိတ်အံတုခွဲ
 ခုနောက်မှကြို
 တစ်ပုံတစ်ပင်
 အစုံအလင်
 အကြင်နာများ
 လျှံကာသွားလည်း
 အများကြီး နောက်ကျခဲ့ပါပြီ။

ချယ်နီ၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၉၆။

မသိစိတ်တို့ လှုပ်ရှားခြင်း

အသုဘ အိပ်ရောက်
 တစ်ယောက်သော သားအဖြစ်
 သူချစ်သည်မှာပန်း
 ပန်းတွေလွှမ်း၍
 ငြိမ်းချမ်းသွားသူ မမြင်
 ပန်းတွေသာမြင်။

သားတစ်ယောက်က တစ်မူဟန်
 သူသန်သည်မှာ အပြော
 သေသောသူ ဘေးထား
 အားပါးတရ
 စကားစတွေ့ရှင်
 ဘာမှမမြင်။

ကျန်တစ်ယောက်လည်းအခက်
 သူမက်သည်မှာ အမွေ
 ဧည့်သည်တွေ တင်းကြမ်း
 ကြိုကမ်းဖို့ မမြင်
 စိန်တွေ ရွှေတွေမြင်။

ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း ၁၉၉၆

ကြယ်ရယ် လရယ် ကမ္ဘာရယ်

ကောင်းကင်ပြင်မှာ
 ငွေစင်လမင်း
 ငိုက်မျဉ်းရင်းနဲ့
 သမ်းခြင်းကြီးစွာ သမ်းနေတယ်။

ခဏနေခါ
 ဘေးမှာတွဲချိတ်
 တိမ်ညိုရိပ်နောက်
 ပုန်းအိပ် ကွယ်နေ ပြန်တော့တယ်။

မျက်လုံးထောင်ရာ
 ကြယ်တာရာတို့
 ဖြာလင်းတစ်ဝက်
 မှိတ်တုတ်လက်ရင်း
 မျက်ကွယ် ပြုနေကြပြန်တယ်။

ပိုး

အတိုင်းအဆ၊ ပမာဏမရှိ
ပကတိမျက်လုံး၊ သုံး၍မထူး
မှန်တိလူးမှ၊ သွင်ပြီသစ္စာ
မြင်ကြရရိုး၊ ရောဂါပိုး။

ရောဂါပိုးများ
သေးငြားသေးမွှာ၊ အားကြီးပါစွ
ခန္ဓာသို့လမ်းပေါက်၊ ဝင်ရောက်သူမွေ
တက်ရေမှာ ငါးဖြူ၊ ကူးခတ်ခုန်ပေါက်
ဆဲ(လ်)တွေဖောက်၍
အသွေးသောက် အသားဖြို
ဝမ်းမီးကို ဆူစေ၊ လောင်ညှိုးစေ၏။

ကောင်းကင်အောက်မှာ
ကမ္ဘာ မှိန်မှိန်
အလင်းတိမ်နေ
သည်ချိန်သည်ခါ
တစ်နေရာရာမှာ မုချ
မဟုတ်မှလွဲပြန်
အကျည်းတန် ပုံရိပ် အသွယ်သွယ်
ကြယ်တွေ လတွေ တွေနေပြီ။

မြဝတီ၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၅။

ရွှေပြစ်သွားတဲ့လူသား
(ခေတ်ပြိုင်အတ္ထာရီ)

တွေးကြည့်ကြစမ်း၊ ဆန်းသတဲ့လား
တို့များခန္ဓာ၊ ကိုယ်မှာ အငှ
ဝိဇယောက်ပြန်၊ ဒလန်တွေများ
သွေးသားအဆိုး၊ ပိုးနှင့်မိတ်ဖွဲ့
အသားဖဲ့ကျွေး၊ အသွေးကိုတိုက်
အကူလိုက်၍
အကြည်ဆိုက်ပိုးမွှား၊ ပွားများတမဟုတ်
ရုပ်ခန္ဓာအဝန်း၊ ဖုံးလွှမ်းဖိစီး
ဒီတက်ကြီးသော်
ပျက်စီးတတ်စွာ ထိုခန္ဓာ။

တံကော်မြိုင်၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၅။

မယုံချင်ဘူး
ထူးစွာဖြစ်ပျက်
ဈေးကွက်စီးပွား
ကြီးထွားဒီလှိုင်းခိုအစီး
အားကြီးတဲ့တုန်ခါခြင်းအလျင်
ပြုပြင်မှုတရားကြောင့်
လူသားစင်စစ်က
ရွှေပြစ်သွားသတဲ့။

သူ့ရွှေခန္ဓာနဲ့လိုက်ဖက်
နိုးလက်(စ်)ရွှေနာရီ
ရတီစိန်လက်စွပ်အပြင်
အဝတ်ရွှေနဲ့ယက်
သူ နှစ်သက်တဲ့ မာစီဒီးကား
ရွှေသားနဲ့သွန်းလေသတဲ့။

သူ့ရွှေပါးစပ်ဖျား
ရွှေစကားတွေချိုညက်

သူရွှေလက်ညွှန်သမျှ
 ဟ၊မထားလည်း
 တံခါးတွေအလိုအလျောက်ပွင့်
 အဆင်သင့်... အဆင်သင့်ပဲတဲ့။
 သူ့ရဲ့နှလုံး
 ရွှေတုံးနဲ့တည်ဆောက်
 ဟွန်ဒီနဲ့အပ်တိုယူ
 (ပိုးတော့) ငွေစက္ကူတွေ
 နောက်မွှေပေါ်လော
 စီးမော့မျှင်းမျှင်း
 သွေးကြောကျဉ်းမှာ
 လည်ပတ်ခြင်း ကြပ်ထွေးနေသတဲ့။

သူ့ဦးနှောက်ကား
 ရွှေသားအတိ
 သတိလစ်ဟ
 ဘဝမေ့မေ့
 ရွှေ ငွေ ရိပ်မိုး
 တွေ ဝေ ဆိုးစွ
 'လူ့တန်ဖိုး' 'လူ့သိက္ခာ'
 'မေတ္တာ' 'ကရုဏာ' 'မုဒိတာ'
 ဘာတွေများတဲ့လဲ

မနည်းစဉ်းစား
 ဝေဝါးဝါးဆိုပဲ။
 ဆက်နားထောင်
 အမှောင်လူလူ
 တစ်ခုသောဆည်းဆာယ
 ခေါ်သံကို သူ ကြား
 ချောက်ချားသွားတဲ့စိတ္တ
 ပထမအကြိမ်
 တရှိန်ရှိန်တက်
 ရွှေလက်နဲ့ သူ တား
 ရွှေနားကို သူ ပိတ်
 ရွှေဂိတ်တွေ သော့ခတ်ငြား
 ရပ်မသွားတဲ့ခေါ်သံ
 ညမြည်
 ထန်သထက်တန်လာပါသတဲ့။

အဲဒါပါပဲ
 မယုံလည်းနေနိုင်
 ခေတ်ပြိုင်ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်။

မဟေသီ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၉၅။

ညအငှား

ကံဇာတာလှ
 ကြံရာသမျှ
 ဟန်ကျကာနေ
 မိတ်ဆွေတစ်စု
 မြတ်ကောင်းမှုကြောင့်
 ကြုံတောင်ကြုံဖူး
 အရောက်ထူးရ
 ပတ်ဝန်းကျင်ဟောင်း၊ ပန်းခြံစွယ်မှာ။

ပတ်ဝန်းကျင်ဟောင်း
 ပန်းခြံစွယ်မှာ
 ကြီးကျယ်ခမ်းနား
 တိုင်းခြားဟန်သွင်
 တိုင်းခြားသံစဉ်
 တိုင်းခြားဝန်းကျင်

မြင်မြင်သမျှ
မ တို့ဆံတောက်
တို့ ငေါက်ငေါက်နဲ့
ဘလောက်(စ်) စကတ်
အပြတ် ဝတ်ဆင်
မသွင်မတူ
တစ်ပြည်သူတွေလား
ထွေပြားသောစိတ် တရိပ်ရိပ်။

ဖိလစ်ပိုင်တိုင်း
ခေတ်တီးပိုင်းမှ
အရိုင်းတေးသံ
ဟိန်းညံ နှိုးဆွ
ပိုးထ ကခုန်
ရင်စုံ ခါလှုပ်
ကကြိုး ရှုပ်ကြ
ကျွန်ုပ်မှာ ချက်ချင်း
လက်ငင်း မျက်မှောက်
ဗန်ကောက်မြို့စွန်း
ပက်ပွန်း ရောက်နေလား ထင်မိမှားရ။

ဖေါ်သဟာတို့
ဒေါ်လာ ပေးရင်း
ပြုစုခြင်းကြောင့်
လက်ငင်း သားနား
အငှား ဘဝ
တစ်ခဏ မြှူ
ဘိယာ မူးရီ
ပြန်ဦးမှဖြစ်
ညမောင်နှစ်သည့်
မြို့သစ်အစွန်
အမွန်တဲနန်း
တို့ အိပ်ခန်းရဲ့
ကြမ်းကြား ခိုအောင်း
ကြမ်းပိုးအပေါင်းတော့
သွေးတောင်းနေကြလေတော့မယ်။

သရဖူ၊ ၁၉၉၅

တောင်သမန်ရဲ့ အလှဆုံးအချိန်

ခက်ကိုင်း ညပ်သိပ်
အရိပ်ကြွယ်ကြွယ်
မယ်ဇယ်ပင်တန်း
မြစ်မ်းလွမ်းလည်း။

မြင်မဆုံးတိုင်
ခန့်ခိုင်ပြောင့်ဖြူ
ဦးပိန်တံတား
ရှည်တိငြားလည်း။

အင်းပြင်ကောကော
ဖုံ သောသောတွင်
အမောပြေဆေး
လေညင်းသွေးလည်း။

ဆိုကြရအောင်
တောင်သမန် အလှ
တောင်သမန် ဘဝ
သည်မျှနှင့်ပင်
ပီပြင်ပြီလား။

ဝေးခြားနှစ်မှာ
အခွင့်သာမှ
ဧရာဝတီ

နဒီကြွဖြိုး
ရေဦးတိုး၍
စိုးရိမ်ရေလောင်
ကျော်ဖြတ်အောင်မှ
တောင်သမန်အင်း

ရေခင်းပြန်ကျယ်
ဘယ်ဝယ်မျှော်ရွှံ

ရေပာထုနှင့်

ရတုမျှညီ

အလှတည်၏

လေပြည်အညှင်း

တစ်အင်းလုံး ကြက်ခွပ်

ရွှေငွေညွတ်သော်

ဆွတ်ယုံမဆုံးနိုင်တကား။

လူသုံးယောက် ထီးတစ်လက်

နည်းမှန်မကျ
 အကျည်းတန်စွ
 သုံးယောက်မှ ထီးတစ်လက်ရယ်လို့
 မျက်လုံးတွေ ပိုင်းအထင်သေး
 ငေးကြည့်ကောင်း ကြည့်ကြမယ်။

မိုးကသည်း လေလည်းပါ
 မဖွယ်မရာ တို့သုံးယောက်ကို
 တင်တင်တင်တင်လက်ညှိုးထိုး
 မိုးပေါက်တို့ကျီစယ်။

တစ်စိတ်တူတစ်ခရီး
 တစ်လက်သောထီးနဲ့ထွက်အလာ
 ထက်ဝဠာ ပိန်းပိတ်မည်း
 မိုးသည်းကြီးပြိုရာဝယ်
 ခိုစရာရယ်က သည်တစ်လက်ပဲ။

စံလည်းအတူ
 ခံလည်းအတူ
 ဘယ်ဘယ်မူ လှန်ကာမတွက်
 ဘယ်ဘယ်သူ မချန်ရက်ပါဘု
 သူ့မျက်နှာ ကိုယ်ကထောက်
 ကိုယ့်မျက်နှာ သူကထောက်
 တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက်ဖက်
 တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆုပ်
 တွဲမဖြုတ်နိုင်မြဲ
 မိုးရေမှာရဲခွဲကြ
 ရွဲပါစေ မိုးရေအေးပေမယ့်
 နွေးစွရင်ထဲ။

လောကကြီးမှာ

အရွယ်တူ အိုးနှစ်လုံး
တစ်လုံးသော် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
ဣန္ဒြေရရ အေးငြိမ်းစွ
ဘာမှ အသံမထွက်။

ကျန်တစ်လုံးလော် တိမ်းတိမ်းလှုပ်လှုပ်
ရုတ်ရုတ်သံသံ
အထဲက ဘောင်ဘင်သံ
ပွက်ပွက်ကယ်ညံ။

အိုးနှစ်လုံးရဲ့အဖြစ်
အဖုံးလှစ် ကြည့်တော့မြင်
ဘောင်ဘင်ခတ်အိုး ရေဖင်ကပ်။
ဘောင်ဘင်မခတ်အိုး ရေပြည့်ကျပ်။

တိုင်းလေယျာမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၅။

စေ

မျိုးစေ့တွေ အညောက်ပေါက်စေ...
အညောက်တွေ အညွန့်ဝေစေ...
အညွန့်များ အရွက်ဖားစေ...

စေတစ်လုံးနှင့်
မဆုံးဆက်လက်၊ အရွက်တွေ ထာဝစဉ်
သန်ရှင်စိမ်းစို၊ စေပါလိုလည်း
ပျိုသော် ဝေစတမ်း
အိုသော် ကြွေစတမ်းမို့
(တို့များ) 'စေ' မစွမ်းပြီ။

စေမစွမ်းလည်း
ကြွေနှမ်းရွက်များ၊ အပျက်တရားကို
ခံစားစာနာ၊ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်
ဆက်ကာမနေ့၊ စေလိုသေး၏
ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ၊ မြေခရွက်ဝါ
သူတို့နေရာတွင်
ကိုင်းညှာမလပ်၊ ပင်လုံးညွတ်မျှ
လန်းဆတ်ပျိုမျှစ၊ မြပုရစ်တို့
ဖူးသစ်ကြစေ ဝေကြစေ။

ဒီလှိုင်း၊ ၁၉၉၅။

တို့ ကြုံခဲ့တဲ့ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်

ဆိုင်ကြီး ကနားကြီး
ထိန်ညှီးမွှေးလန်း
လေအေးခန်းသို့
လှမ်းလို့အဝင်။

လေအအေးနဲ့
ဖက်ထွေးဆီးကြိုတဲ့
ဆိုင်တစ်ခု မျက်စိဝင့်တော့
အဆင်သင့်. . .
အဆင်သင့်. . .
ဝယ်ချင့်စရာ
စုံလင်စွာခင်းကျင်းထား
ခမ်းနားထည်ဝါလှပါတီ။

ယူမလားရှင်. . .
ယူပါလားရှင်. . .
ပြုံးရွှင်ကြည်သာ
ချိုမျက်နှာနှင့်
ပျူငှာခွန်းလှယ်

ဝယ်အောင်ဆွယ်ကြ
မဝယ်လည်းပြုံး
ဝယ်လည်းပြုံး
နှလုံးချမ်းမြရပါ၏။

သူတို့အပြုံးကြောင့်
ဟိုတုန်းကပြည်သူ့ဆိုင်
ထိုင်တဲ့ စာရေးမ
သတိရမိ
လာသမျှဖောက်သည်အား
မျက်နှာထားတင်းခက်
အဖက်မတန်
ဆက်ဆံတာ ဘာဟုတ်သေး
ဘာမေးလည်း မရှိ
ညာမေးလည်း မရှိ
အသိကျတော့
အသေ့လျင်စွာ
ကောင်တာအောက်ဝှက်သို့
လျှိုထားတဲ့ပစ္စည်း
အုပ်ပြုံး တိတ်တိတ်ရောင်း
အတိတ်ကအကြောင်း။

လွတ်လပ်စွာကုန်သွယ်မှုကြောင့်
 ယခုအခါ
 ဒါတွေ လွန်ခဲ့ပြီ
 ဖိနိမတ်ကက်
 စူပါမတ်ကက်
 သူထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင်
 ကုန်လှိုင်လှိုင်ဆောင်း
 အမရောင်းပြိုင်ကြ
 မပူရ
 ဈေးကတော့မမေးနဲ့
 ဟိုရှေးခါဈေးကိုတည်
 စံရရီညုညများ
 တစ်လုံးလား နှစ်လုံးလား
 နောက်ပါးမှာ ဧကန်
 ပုံမှန်ဖောင်းပွ
 လခနဲ့ မအပ်စပ်လို့
 အိတ်ကပ်ဖိစမ်း
 ဆုတ်ခွာခန်းတွေ
 အပ်လမ်းထပ်အောင် များခဲ့ပြီ။

မဟေသီ၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၉၅။

ယူနီဗာဆယ် စတူဒီယိုသို့
 အလည်ရောက်ခြင်း

ဧက... ရာချီ
 အဝန်းညီသည့်
 ယူနီဗာဆယ်
 ရုပ်ရှင်နယ်ဇ်
 အံ့ဖွယ်ရိုက်ကွင်း
 စတူဒီယိုဝင်းသို့...။

အယ်အေ တစ်ခေါက်
 ရောက်ခိုက်မှာနော်
 ကြည့်သင့် ခေါ်လျက်
 ဆွေဖော်လိုက်ပြ
 ကွင်းဝင်ခနှုန်းထား
 သုံးဆယ့်ငါးဒေါ်လာ
 မနည်းပါလား။

ထရော်လီခရီးစဉ်
 ခြံတစ်ခွင်ဝယ်
 မောင်းနှင်ပြရာ
 ကြည့်ရပါ၏။
 ကမ္ဘာကျော်ကြား
 ရုပ်ရှင်ကားတို့
 မွေးဖွားခဲ့သည့်
 ဘူမိနက်သန် ယူနီဇာဆယ်ခြံ။

လျှင်တုန်ဟီး
 မြေကြီးကွဲအာ
 ထိတ်စရာမြင်ကွင်း။

မုန်တိုင်းဟုန်းဟုန်း
 ရေလုံးကြီးထွား
 အံ့တစ်ပါးမြင်ကွင်း။

မျက်မှောက်စစ်ဗျူဟာ
 ခုံးမိုးရွာသည့်
 ကြောက်စရာမြင်ကွင်း။

သရုပ်သကန်နှင့်
 အဟုတ်မှန်ဟန်
 လုပ်ကြံမြင်ကွင်း
 အခင်းခင်းကို
 ဖန်ဆင်း တင်ဆက်
 စက်မှုယန္တရား
 စွမ်းပကားကို
 အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ရပါ၏။

ပြီးနောက်တစ်သွယ်
 တို့ငယ်ငယ်ခါ
 စွဲခဲ့ပါသည့်
 'ဒေါ်လာလက်တစ်ဆုပ်'
 ကောင်းဘျိုင် ဇာတ်ထုပ်မှ
 ဇနပုဒ်မြို့ငယ်
 တကယ်ဆောက်ထား
 တိုက်များစီရရီ
 အမြင်ပီ လက်ရာမြောက်
 (သို့သော်)
 ရှေ့ဝင်ပေါက်တံခါး
 ကျော်လွန်သွားက

ည နှစ်ည

နောက်ပါး ဟင်းလင်း ဟာလာ
 တွေ့ရပါလိမ့်
 ရုပ်ရှင်ပညာ စကားရပ်
 'ဖဆတ်' ဟုခေါ်တွင်
 ရှေ့မျက်နှာစာ အဆင်အပြင်။

ရှေ့မျက်နှာစာစန်းပြ
 နောက်ကြောကဟင်းလင်း
 သဘောကရှင်းပါပေါ့
 (ပဥ္စလက်) လောကအခင်း။ ။

ရတနာသစ်မဂ္ဂဇင်း ၁၉၉၅။

ကြယ်တွေမြူးက
 ငွေလပွင့်ဆန်း
 ညချမ်းရိပ်သစ်
 ချစ်သူနှုတ်ခမ်း
 ရှိုက်နမ်းတမက်မက်
 တုန်ခါချက်တွင်
 ပေါ်ထွက်သော နှင်အား
 ကမ္ဘာအား အလည်သွက်စေ၏။

အိပ်မက်ပျောက်ဆုံး
 လမင်းပုန်းကွယ်
 ငွေကြယ်ချောက်ချား
 ညအမှားမှာ
 ချန်ထားစွန့်ပစ်
 ချစ်သူအမုန်း
 ကမ္ဘာလုံး အလည်ရပ်စေ၏။

ရွှေဝတ်မှုန်၊ ဇီဒင်ဘာ၊ ၁၉၉၄။

မခက်ပါလား

သူဘယ်သူလဲ
သဲကွဲပြတ်သား
မြင်သလားဆို
မူနီဝါးခြင်းမရှိ
ပကတိအဖြူဆိုအဖြူ။

သူဘယ်သူလဲ
သဲကွဲပြတ်သား
သိသလားဆို
ထင်ရှားမြင်သိ
ပကတိအမည်းဆိုအမည်း။

မခက်ပါလား
သူတစ်ပါးဆို
ပိုင်းခြားမြင်သိ
တတ်ပါဘိခြင်း
မိမိကိုယ်ကို
ကြည့်ပါဆိုတော့

အလိုလိုက်သိ
ပကတိမှအခြား
ဆေးသားညှာတာ
ဖြည့်စွက်ကာလျှင်
မြင်လာပုံမြောက်
အမည်းပြောက်မနေ
စင်းလုံးချောဖြူ တကယ်ဖြူတဲ့။

စိန်ဖြယ်၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၉၄။

အိုလုန်း ကုန်နှုန်း ဘုရားတိုင်

ဟူး... ပူလိုက်လေ
 နေအစင်းတစ်ရာ
 ကောင်းကင်မှာ ပြိုင်တဲ့နှုန်းနဲ့
 အိုလုန်းလွှာ အပေါက်အပြက
 ကဲစေပြီ အပူ။

ဟူး... အိုက်လှပြီ
 ရာသီအပူလောင်
 ဖန်ပေါင်းချောင်လေမလျှောက်
 သက်ရှုပေါက်ဆို့ပိတ်
 မွန်းသိပ်လှပြီ။

အိုလုန်းလွှာအပေါက်အဟကဆိုး
 ကုန်နှုန်းကမောက်ကမ က တစ်မျိုး
 ဆန်ဆီဖိုး အနိုင်နိုင်ဖေး
 အကြွေးကထပ်
 ကြပ်လိုက်တဲ့ အကြပ်အတည်း
 မနည်းကြီးရုန်းကန်
 လာပြန်ပေါ့ကျောင်းတွေဖွင့်မယ့်အရေး
 ရင်လေးရပြန်။

နဂို အကြပ် ပိုကြပ်ခဲ့
ခပ်ယဲ့ယဲ့အခြေမှာ
အိမ်နေရှင်မက
ကောက်ရသလိုရောဂါဝင်
ပြင်ပေတော့ ကုန်ကိန်း။

ဟူး... ပူလိုက်တာ
အိုဖုန်းလွှာအပြအပေါက်ကို
တစ်ယောက်သောတန်ခိုးရှင်
တက်တဲ့လို့ ပြင်အပြီး
ကမ္ဘာကြီးအသော့အေးသော်မှ
မပေါ်သေးတဲ့ ရင်အပူထု
သက်သာမှုမမြင်။

ငွေအဝင်အထွက်မျှပြီး ရင်အေးပြုံးနိုင်အောင်
မဆင်မခြင် တက်ခွမ်းတဲ့ဈေးနှုန်း
ဘုံးဘုံးလဲကျ
နာလန်မထအောင်
ကယ်မတော်မူပါ အသျှင်ဘုရား။

ရတနာသစ်၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၉၄။

ရစ်ဗယ်(နီ) ဝင်းကဲ

တို့ငယ်ငယ်က
ဖတ်ခဲ့ရ၏
ထူးစွာအဖြစ်
ရစ်ဗယ်(နီ)ဝင်းကဲ သညာစွဲသော
လူထဲက လူတစ်ယောက်အကြောင်း။

ထိုရစ်ဗယ်(နီ)ဝင်းကဲ
အမဲလိုက်အသွား
'ကြောင်သေတောင်' နားမှာ
လမ်းမှားယောင်ငိုက်
မောဟိုက်လှနွမ်း
အပန်းဖြေတစ်ရေးအမှိတ်
အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ
နစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ကြာသတဲ့။

၆၈ ၆၆ ညွန့်ဝေ(ကသာ)

အနှစ် နှစ်ဆယ်ကြာမှ
 အိပ်ရာကနိုး
 ရွာရိုးအပြန်
 တွေ့သူမှန်သမျှ
 လုံးဝ သူ့ကိုမသိ
 လုံးဝ သူကလည်းမသိ
 ယောင်တိ ယောင်ချာ
 ဝေးကမ္ဘာမှ
 ရောက်လာပြီလဲသားလို
 ခေတ်ခြားခဲ့ပြီပဲ။

၇၀ မြ ညွန့်ဝေ(ကသာ)

ရွာရှိ အဆောက်အအုံ
အလုံးစုံ ပုံစံပြောင်းကာ
တိုက်တာအသစ်
လမ်းအသစ်နှင့်
အမြင်သစ်နေ
လူတွေ သူစိမ်းဆန်
အံ့မဝင် ခွင်မကျ သူဒုက္ခ။

ခုခေတ်ကမ္ဘာထဲ
ဝင်းကဲပေါင်းများစွာ
ရှိနေပါ၏။
ကာလဝန်းကျင်
'လျှင်မှ လှစ်မှ
တော်ကာကျ' သတဲ့
ကိုယ်ရဖို့ အချက်
ကိုယ်မြက်ဖို့ အခရာ
သိက္ခာချောင်ထိုး
တန်ဖိုးများပြောင်းလဲ
ခေတ်အလွဲမှာ
ဝင်းကဲများစွာ ယောင်ချာချာ။ ။

မဟေသီ၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၉၄။

ညီညွတ်သောအကြောင်းတို့ဆုံရာ

မန်သားကြည်လင်
ကန်ရေစင်လို့
ကြာပင်လန်းဆတ် သန်ရှင်တယ်။

လေပြည်အနီး
လှိုင်းခွပ်တိုးလို့
ကကြိုးသွက်လက်လှပါတယ်။

နေခြည်ပွင့်လန်း
ရွှေရွှန်းလို့
ကြာပန်း ရောင်စုံ ပွင့်ကြတယ်။

ကြာဖြူ ကြာညို ကြာနီ
 အစီအရီလန်းတင့်
 ဟော တစ်ပွင့်
 ဟော တစ်ပွင့်
 ပွင့်လို့မဆုံး
 ဝင့်လို့မဆုံး
 တစ်ကန်လုံးဝေ
 လှပါလေခြင်း
 သည်ရေ
 သည်နေ
 သည်လေ တို့ ဆုံပေါင်း
 ကောင်းသောခြေနေ
 ပေးဝေကူထောက်
 စောင့်ရှောက်သမှု
 ကုသိုလ်စုကို
 သာဓု . . . သာဓု ဆိုနေမိ။

သရဖူ၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၉၄။

လာ . . . အသက် မျက်နှာသစ်စို့

လမ်းဖြောင့်လိုလား
 အသွားထောက်ထောက် လမ်းအကောက်။

အလင်းမက်မော
 စီးမောပိတ်နှောင် ညဉ့်အမှောင်။

လေပြည်တမ်းမက်
 ကြမ်းခက်ခုံးစိုင်း မိုးမှန်တိုင်း။

ဘဝတောလည်
 ယောင်မောက္ခေထောင့်
 မဖြောင့်ခရီး
 ပိတ်ဆီးအမှောင်
 တောကောင်သားရဲ
 ခြိမ်းခြောက်ကဲလည်း
 ဇွဲနှင့်ခိုင်မာ
 လက်တွဲကြာပြီ

လာ . . . လာ အသက်
 စိတ်မပျက်ဘဲ
 မျက်နှာသစ်စို့
 အားသစ်စို့လေ့
 နောက်တစ်ကွေ့မှာ
 အရှေ့ကောင်းကင်
 လင်းမျှင်နုနု
 ပွင့်လှလှဖို့
 အားပြုကြံ့စို့ အရုဏ်ဖြူ။

ရတနာသစ်၊ ဇွန်၊ ၁၉၉၄။

ရွက်ကြွေမြေ

ကိုင်းမြင့်ညွှာရိုး
 တိုးလိုးတွဲလဲ
 အာလှစွဲသန်
 ပ သို့ခံလည်း
 မခံနိုင်ချေ
 ရွက်ချွေနေ့မှာ
 ပြုတ်ကြွေရော်ရွက်
 ဆက်မတွယ်သာ။ ။

လေပြည်အလှုပ်
 ကိုင်းမှပြုတ်သော်
 ထုတ်နိုင်သမျှအား
 စုစည်းထားရင်း
 လွှားပျံမတုံ
 တောင်ပံဖြန့်လျက်
 အနှံ့ခိုဝဲ
 အံ့တုဆဲတည့်။ ။

စိတ်ရေးမဆုတ်
 တလှုပ်လှုပ် တသဲသဲ
 အမြဲလေမှာ
 လိပ်ပြာတို့သွင်
 ပျံချင်သော်မှ
 ကမ္ဘာမြေခွင်
 ဆွဲငင်ခြင်းတရား
 သက်ရောက်အားဝယ်
 သို့များသူပြိုင်
 သို့သူနိုင်ချိန်
 မခိုင်တိမ်းပါး
 ပြားပြားဝပ်ကာ
 မြေမှာအထပ်ထပ်
 နေရာမလပ်အောင်
 ရွေ့လွှာချပ်တို့ကြွ . . .
 ကြွ . . .
 ကြွ . . . ။

လုံမလေး၊ မတ်၊ ၁၉၉၄။

ခြားနားသော တန်ဖိုးများ

နေခြည်ပွင့်စ၊ နံနက်ထမှာ
 ဘဝဆုံးကုန်၊ နှင်းဝတ်မှုန်လျှင်
 လုံးစုံဆုံးရှုံးပါပြီလော။

ပင်မြင့်မာန်တင်း၊ အသီးကင်းလျှင်
 မှည့်ဝင်းခွင့်မဆုံး၊ ကြွရတုံလည်း
 လုံးစုံဆုံးရှုံးပါပြီလော။

နေပူရှိန်ဖြင့်၊ အာဇေ့သင့်၍
 စီးခွင့်မကြုံ၊ ချောင်းရေကုန်လည်း
 လုံးစုံဆုံးရှုံးပါပြီလော။

www.burmeseclassic.com

အစီအရီ တည်တည်သမျှ
 ဝေနေယျတို့
 ဘဝကိုယ်စီ၊ ရှိကြသည်တည်
 ဖြစ်တည်သည်က တစ်ခဏသာ
 ကြာလှသည်ဆို၊ တိုတောင်းပါလှ
 တစ်ဘဝဝယ်
 အလှပေးဆက်၊ အသွေးတက်မှ
 ပျက်ကြွေသော်ရှိ မြက်သည်တည်။
 အလှဝေးလျက်၊ အပွေးကွက်မှု
 ဆက်နေသော်ရှိ ဆုံးပြီတည်။

ကလျာ၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၉၄။

ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်

အတွေးကြွယ်ကြွယ်
 အရွယ်ထွေးနု
 သင်တုထက်သန်
 အားမာန်ဖြိုးကြွ ငယ်ဘဝ။

တိမ်ပေါ်ခုန်တက်
 သွက်လက်ပေါ့ပါး
 လက်သွားရောက်
 အမောက်ထောင်စ ငယ်ဘဝ။

ရပ်မောင်းရပ်တံ
 အလံတစ်ရာ မြင့်ထွားကာလျှင်
 ကမ္ဘာကြီးအား ဘောလုံးများလို
 လက်ဝါးပေါ်တင် ကစားချင်သည်
 ဘဝင်မိုးမျှ ငယ်ဘဝ။

www.burmeseclassic.com

ဂေါက်နှင့်ဘဝ

အိပ်မက်နုစွ ငယ်ဘဝမှ
 ကြာလှမထင် ရာသီခွင်စောင်း
 ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ သွေးသည်အနတ္တာ
 ဘယ်မှာစိုးပိုင် ထိန်းထားနိုင်ချိန်
 လေးယိုင်ခြေလက် မသွက်မလှုပ်
 ဝိယာပြုတ်ကာ
 နှုတ်များလျှာများ ကျောက်သားသွင်ပြောင်း
 ညောင်းညာအံသေ
 အသံတွေ မထွက်
 မျက်စိအစုံ အရိပ်ပုံထင်
 ဘဝင်မငြိ အမြင်မရှိ
 မိမိဝန်းကျင် ယှက်တင်ပြတ်သိပ်
 အရိပ်တွေအကြား
 မှုန်ဝါးမြုပ်နှစ် ကြောင်းမသစ်ပြီ
 ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းဒဏ္ဍာရီ။
 ရတနာသစ်၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၃။

ဂေါက်အားကစား
 မခြားတူစွာ လူ့ဘဝနှင့်။
 မျက်စိစူးစိုက်
 ဘော့လုံး၌
 ကြိုးစားမှု
 လေ့ကျင့်မှု
 စိတ်ရှည်မှု
 ရင်းပြုနိုင်မှ၊ တော်ကာကျလိမ့်။
 အန္တရာယ်စက်ကွင်း
 သဲကျင်းအဖုံဖုံ
 နွယ်ချုံအတန်တန်
 ရေကန်ကျားခံတွင်း
 ရှောင်ကွင်းနိုင်မှ၊ တော်ကာကျလိမ့်။
 အလွဲအချိုက်
 အံ့ကိုက်ဖြောင့်မှန်
 ထိရန်ချိန်ဆ
 ခြေကဘယ်၌ လက်ဘယ်၌
 လေကဘယ်ဝိုက် ခြေဘယ်ဝိုက်

၈၂ မြ ညွန့်ဝေ(ကသာ)

ရိုက်မည့်အချက်
တွက်ချက်ပြင်ဆင်၊ အကောင်းဆုံးယှဉ်။

ရိုက်ပြီးအချက်ဟောင်း
ပြန်ပြောင်းမဆွေး
မလာသေးသောရိုက်ချက်
ကြိုလျက်မကြိ
ပစ္စုပ္ပန်၊ သင့်အမှု။

အောင်မြင်ခြင်းသရဖူ
ထိုင်ငူနေရုံရမလား
ဘဝကားတိုက်ပွဲ
ဂေါက်ကစားလည်းတိုက်ပွဲ
ကွင်းထဲကိုဆင်း
ရဲတင်းပိုင်နိုင်
ကောင်းကောင်းပြိုင်က
ပန်းတိုင်မလွဲ၊ သင့်အောင်ပွဲ။

ဂေါက်အားကစား
မခြားတူစွာ၊ လူ့ဘဝနှင့်။

ကလျာ၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၃။

ရင်မှဆင်းသောမြစ်တစ်စင်း ကဗျာများ မြ ၈၃

သူခိုးပမ်းပွဲ

သန်းခေါင်ယံမှာ
အိပ်ရာမှနိုး
“သူခိုး သူခိုး”
ညာသံပျိုး၍
ရွာရိုးလှုပ်လှုပ်
အုပ်အုပ်သဲသဲ သူခိုးပမ်းပွဲ။

ဝိုင်းလိုက်မနေ
ပြေးလွတ်နိုင်ရိုး
ခိုးထုပ်ခိုးထည်
ထမီနှစ်ကွင်း
အင်္ကျီနှင့်ပုဆိုး...
သူခိုးခဗျာ
မျက်နှာငီးရွက်
လက်ပြန်နှောင် ဟုပ် လူအုပ်အလယ်။

သစ္စာတိုင်

နေ့မြူက မိုးပြစ်
မိုးက နှင်းပြစ်
နှင်းက မြူပြစ်
အသစ်သစ်ဖြစ်ကြေ
နှစ်တွေလွန်ကုန်ကြပြီဘုရား။

နေ့တစ်ခု
နိုးထတိတ်တိတ်
အရက်ရိပ်မှ
ယာဉ်ဆိပ်သို့ရောက်
လှေဆိပ်သို့ရောက်
လေဆိပ်သို့ရောက်
အကြိုထောက်ကာ
မဖောက်မပြန်
သူဦးဦးယံမှာ
လေးလံခြေလှမ်း
သယ်မစွမ်းနှင့်
ညှိုးနွမ်းနုံးခွေ
တစ်ကိုယ်ရေသာ
နေအိမ်ပြန်ရပါသည်ဘုရား။

မအေ . . . သူခိုး
ဆိုးချင်ဦးဟ
ခိုးဦးဟ ဟု
နှုတ်မှကျိန်တွယ်
ဘယ်ပြန်ညာပြန်
နားပန်ကျင်းသူ
ပိုက်ဆူဆူ
သူအကဲဆုံး ဘယ်သူတုန်း
ပြည်သူပိုင်ငွေ အလွဲသုံး
ရာထူးပြုတ်သည် ဦးငွေဘုန်း
တိုက်နှင့်တာနှင့်လူတစ်လုံး။ ။

ရတနာသစ်၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၉၃။

မြတ်နိုးတွယ်တာ
 သစ္စာစောင့်စည်း
 အသည်းနှစ်နှစ်
 ကြင်ချစ်သူနှင့်ကျွန်ုပ်မှာ
 သမုဒ္ဒရာအကုဋေ
 အသင်္ချေနှစ်များ
 ကွာခြားခဲ့ပါပြီဘုရား။

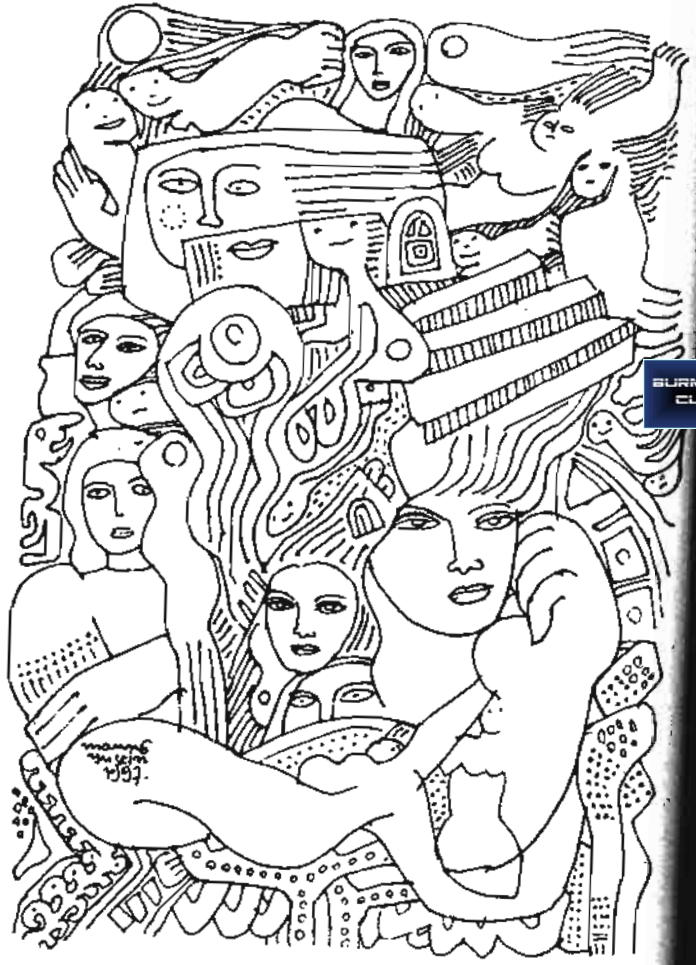
တစ်ချစ်တစ်ဘဝ
 ထာဝရမေတ္တာ
 ရင်မှာနက်နဲ
 သိမ်းဆည်းမြဲဖြင့်
 စွဲစွဲမှတ်မှတ်
 စိတ်ဓာတ်မပျက်
 ရှေ့ဆက်ရန်နှလုံးသား
 အကျွန်ုပ်အား
 ချစ်သူအား
 သနားပေးအပ်ပါဘုရား။

ကလျာ၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၉၃။

ကရွတ်ပတ်လမ်း

အစသည်တွင်
 သည်မှာပင်အဆုံး
 အဆုံးလည်းအစ
 အစလည်းအဆုံး
 အပြုံးနှင့်မျက်ရည်စက်
 မျှော်လင့်ချက်နှင့် အားငယ်မှု
 ပုရစ်နုနှင့်ကြွေရွက်
 အသက် နှင့် မရဏ
 ကွာဟခြင်းများ
 မခြားဆက်စပ်
 ကရွတ်ပတ်လမ်း တလည်လည်။ ။

မဟေသီ၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၉၃။

အပေ့ အနှစ်နှစ်ဆယ် အလွမ်း

အခါတော်ပေးတာက
 နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ
 မင်္ဂလာတေးဂီတ
 ပီသကြည်လင်
 ပွဲကြီးယင်ခိုက်။

ရွှေပွဲလာတို့
 နှစ်လို့ပြုံးမြဲ
 နေ နှင့် လ
 ရွှေ နှင့် မြဲ
 တူမျှလိုက်ဖက်
 ကြင်ဆက်သူမောင်နှံကို
 အားသန်မျှော်ငေး
 ကောင်းချီးပေးကြခိုက်။

မင်္ဂလာသတို့သား
နံပါးတစ်ဘက်
ကပ်လျက်ထိုင်သူအဖေ
သီဝေသောမျက်ဝန်းမှာ
မှည့်ယွန်းမျက်ရည်။

“အိုအဖေ
ငိုနေပါလား”
နားနားကပ်အသာလေး
တီးတိုးမေးတော့
“ဟိုရှေးအနှစ် နှစ်ဆယ်အလွန်
ကွယ်လွန်သူမင်းတို့အမေ့ကို သတိလည်
ပြေမည်မျှရည်စေမိ” ပါသတဲ့
ယနေ့အထိ
အငွေတပြိုင်
အဖေ၏ အနှစ် နှစ်ဆယ်အလွမ်း။ ။

လုံမလေး။ ဇွန်လ၊ ၁၉၉၃။

လှေငယ်ရှင်

မြစ်ရေကကြီး
လှိုင်းကဆီး
ရေစီးမောင်းသန်
နတ်ဝင်ဟန်
ကမ်းယံမည်သို့ဆိုက်နိုင်ချိမ့်။ ။

မုန်တိုင်းပြောင်းဆန်
လေမိုးထန်
မြူထရပ်တံဆီး
အမှောင်ကြီး
ခရီးမည်သို့ပေါက်နိုင်ချိမ့်။ ။

တစ်ယောက်သူ

ဟိုတစ်နေ့က၊ သူကြားရ၏။
အဖပမာ၊ ချစ်မြတ်ပါသော
ဦးတာတစ်ယောက် ဆုံးပြီတဲ့။

အင်း . . . မနေ့က၊ သူသိရ၏
နှမပမာ၊ လွန်ရင်းချာသော
သူ့ဇာတစ်ယောက် ဆုံးပြီတဲ့။

ဒီကနေ့ပဲ၊ အရပ်ထဲက
ဒေါ်ဘဲရဲ့မြေး၊ ပိစိကွေးလည်း
သွေးကင်ဆာနဲ့ ဆုံးပြီတဲ့။

အရွယ်မဟူ၊ နီးဝေးသူကို
သိမ်းယူတတ်စွာ၊ သင်္ခါရာဟု
မရဏာနုဿတိ၊ မှတ်သိသံဝေ
ယူလေသလော၊ ပြောမပြောချင်
လောဘဒေါသ၊ မာနထိုးပြိုင်
ပိုင်လို နိုင်လို၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဉာဏ်
ပြောင်းဆန်အဘိဇ္ဇာ၊ ကြီးမားကာလျှင်
ဗျာပါဒလျှမ်း၊ မောဟလင်းဝယ်
စခန်းမဆုံးတစ်ယောက်သူ။

မြစ်ရေကြီးငြား၊ လှိုင်းဆီးငြား
မုန်တိုင်းသန်ငြား၊ လေထန်ငြား
လားလားမတွေဝေ
လေဆန်ရေဆန်
အားအံ့ကြိတ်ခဲ
လှော်တက်ဝဲကာ
ဖွဲ့အရင်းတည်
ငှက်နှစ်သည်တွင်
နေခြည်လန်းဖြာ
ကမ်းယာယာသို့
မြန်းလာငြိမ်ငြိမ်ပီတိစိမ့်။

လုံမလေး၊ မတ်၊ ၁၉၉၃။

လှိုင်လေး၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၉၂။

ရွေးမိရာသည်လမ်း

ဖြစ်လာသမျှ အကောင်းအဆိုး
 အကြောင်းအကျိုး ဆက်နွယ်မှုရှိ
 လူ၏ကံတရား
 လူသားသာဖန်တီးရှင်။

အသက်ရှည်သမျှ
 မျက်ရည်ချည်းသာ မကျရမေမယ့်
 ဘဝဟာပျော်ဖွယ်ခန်းရယ်လို့
 တမ်းဆိုခက်ချင်။

ကိုယ်ကျင်လည်ရာဘဝ
 လှပဖို့အရေး
 မျှော်တွေးလျက်အိပ်မက်မင်
 ပုထုဇဉ်သဘာဝ။

ဝက်ဘာလမ်း
 မကျွမ်းသူသိပ်ခက်ပါဘိ
 အိပ်မက်တွေတန်တန်ပြယ်၍
 ကံမဖွယ်ဉာဏ်ဘယ်ဆိုက်ပါလိမ့်
 မိုက်မဲလှတဲ့အရေး
 ရွေးမိရာသည်တစ်လမ်း
 သည်စခန်းသည်မြောင်နှင့်
 သည်အမှောင်ဘယ်မှာဆုံးမည်လဲ
 အရုံးတွေအသင်္ချေမတန်အောင်
 စွန့်ရန်ပင်သလားမေးရင်
 ပြတ်သားမကွေ့ကောက်တဲ့
 အပြေရှာမရ။

ချွန်ထားမေ့ပျောက်ဖို့လဲ
 ဝေဒနာမမျှ။

ကလျာ: အောက်တိုဘာလ၊ ၉၂။

ဦးခေါင်းနဲ့လူ

ဦးခေါင်းနဲ့
 စောင်လို့ကြည့်
 ချောင်းလို့ကြည့်
 ပကတိလောကကို
 ဩချလောက်အောင်မြင်ရမယ်။

ဦးခေါင်းထဲ
 စဉ်မြဲထက်မြက်
 တိုးတက်ရာ တိုးတက်ရေး
 ကြံတွေးအသေအချာ
 အပြေရှာဖို့
 ကွန်ပြူတာတွေ ရှိနေမယ်။

ဦးခေါင်းရှင်း
 စိတ်ရင်းဖြူ
 ပြည်သူ့အကျိုး ပြည်အကျိုး
 သယ်ပို့ထမ်းရွက်ပေးနိုင်တယ်။

www.burmeseclassic.com

နွေ၏ပုံရိပ်များလွန်သော်

ဦးခေါင်းမတ်
 တည်ရပ်ခိုင်မာ
 ကိုယ့်အထာလေးနဲ့ကိုယ်
 ကြည်ညိုစရာနေနိုင်တယ်။

ဦးခေါင်းဆိုင်
 တူထိုင်နီးနှော
 သဘောမျှတ
 ကြံဆကြရင်
 နေလတစ်ရာထွန်းလင်းမယ်။

သည်အလားအလာကောင်းများ
 ဖော်ဆောင်သွားဖို့
 လူသားတိုင်းမှာတူညီ
 ကိုယ်စီဦးခေါင်းရှိပါတယ်။

လုံမလေး၊ အောက်တိုဘာ၊ ၉၂။

မြေပြင်မာခက်၊ ပတ်ကြားအက်၍
 ပင်မြက်လှိုနဲ့၊ ဖုန်ညစ်ဖုံးလည်း
 လုံးစုံဆုံးရှုံးသည်မဟုတ်။

လေရှူးခြွေမှုတ်၊ ရွက်ကြွေပြုတ်၍
 ငုတ်တုတ်နိုးကျ၊ ကိုင်းတံမွဲလည်း
 အမြဲဆုံးရှုံးသည်မဟုတ်။

နေပူရှိန်မြင့်၊ အာငွေသင့်၍
 စီးခွင့်မလန်း၊ ချောင်းရေခမ်းလည်း
 သူ့လမ်းဆုံးပြတ်သည်မဟုတ်။

ဘဝယခု၊ ဆုံးရှုံးမှုဖန်
 အကြံမညီ၊ ခိုက်ကြိုသည်လည်း
 ရာသီ၏စက်၊ မပျက်သူဝတ်
 လည်ပတ်လှည့်ကူး၊ မိုးဦးပက်ဖျန်း
 ရတုဆန်းသော်
 ရွှင်လန်းပေါ့ပါး၊ ငါတကားဟု
 အင်အားတွေ့ရ၊ တစ်ဖန်လှကာ
 ဘဝစိမ်းသစ်ပါလိမ့်ဦး။

ရွှေမတ၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၉၂။

တို့ဖခင်

အမိရင်နွေး
 ခိုခွင့်ဝေးသော
 ကလေးလူမမယ်
 ငယ်ရွယ်ဘုရ
 မိသားစုကို
 ဥမကွဲသိုက်မကွာ
 စောင့်ရှောက်လာခဲ့
 သူသာမိခင် သူ့ဖခင်။ ။

နေ့ဝယ်နေတစ်စင်း
 ညဝယ်လတစ်စင်း
 ထိန်လင်းကြည်လင်
 တို့ကောင်းကင်မှာ
 အစဉ်စိုးမိုး
 အားကိုးတစ်ခုတို့ဖခင်။ ။

တို့ဘဝဝယ်
လမ်းပြမခွာ
သဒ္ဓါသန့်စင်
ပြသွန်သင်ခဲ့
အစဉ်တောက်ပြောင်
တန်ဆောင်မီးရှူးတို့ဖခင်။ ။

တို့ရဲ့လမ်းကြောင်း
မစောင်းမတိမ်း
မယိုင်ယိမ်းအောင်
ထိန်းသိမ်းမြဲနိုင်
တည့်မတ်နိုင်ခဲ့
ပဲ့ကိုင်အရှင် တို့ဖခင်။ ။

မေတ္တာရနံ့
သင်းယုံ့သန့်ကြည်
စိတ်ရှည်လွန်းစွ
ဘဝစက်လည်
ရပ်တည်လွမ်းမိုး
ဝင်ရိုးမဏ္ဍိုင် တို့ဖခင်။ ။

သူများဖခင်
တို့ဖခင်
ဖခင်မှန်သမျှ
အနန္တမေတ္တာ
ရင်မှာချပျိုး
အကျိုးလိုလား
စိတ်မပြားတတ်
မှားသော်လည်းရှိ
မှန်သော်ရှိဘိ
ယတိပိုင်းပြတ်
စွဲမှတ်အိပ်မက်
သားတို့တွက်သာ
မိုးထက်ငွေကြယ်
လှမ်းရွယ်ရင်းမတ်တတ်
ရုပ်ကြိုးပြတ်လည်း
သိမှတ်အထူး
သူ့ကျေးဇူးကို
ရည်စူးကော်ရော်
ပူဇော်မပျက်
သူ့အိပ်မက်ကို
ဆက်လက်ဖော်စို့နောင်ညီတို့။ ။

ပီတိပျောက်ကွယ်ခြင်း

ခုံတန်းကလေး
သင်္ဘောဆေးဖွေးဖြူ
ပန်းလာသူတဆိတ်
ချွေးသိပ်လှည့်ခေါ်ယောင်
ပညောင်ပင်၏ အရိပ်အောက်။

ပညောင်စခန်း
သည်ခုံတန်းပြင်
ရေချမ်းစင်လေး
ရှိချေသေး၏
နီးဝေးမှလာသူ
ရင်ပူပျောက်စေ
သောက်ရေတစ်ခွက် ကြိုကမ်းဆက်။

သဗ္ဗသတ္တာ
ပန်းလာသမျှ
ဝေနေယျတို့
ပြေကြစေရွယ်
စင်ကြယ်မေတ္တာ
စေတနာကို
သာဓုဆိုမိ
ပီတိရွှန်းဖြာ
ချဉ်းကပ်ပါသော်...
ခုံမှာရွံ့သုတ်
အုန်းမှုတ်ခွဲသွား
ဖြစ်ရမ်းကားကို
ထင်ရှားတွေ့ရှိ
ရင်နောက်ကျီကာ
ပီတိပျောက်ကွယ် ငါကျန်၏။

ရွှေဝတ်မှုံ မေလ၊ ၁၉၉၂။

ပိုးလမ်းမ

တောင်စဉ်အထပ်ထပ် ပိုင်းဖြတ်စည်းခြား
လမ်းကားမရှိ။

သီတာအကန်တန် စီရံကာထား
တံတားမရှိ။

မိုးထိတောင်များ ကာဆီးထားလည်း
လူသားဖွဲ့မာန် ညှိမခံတည့်
တောင်ယံခါးပန်း သွားလမ်းကျဉ်းကျဉ်း
ကုတ်ကပ်နင်း၍ မွေးညှင်းကြက်သီး
ထဖွယ်ချည်းလျှင် အသည်းအသန်
တစ်လံရွေ့လျား သက်စွန့်စားရင်း
ရည်ထားခရီး လမ်းစချီးခဲ့။

မြစ်ပြင်ကျယ်သွမ်း
ရေစီးကြမ်းလည်း ကြိုးတန်းချည်စွဲ
ခက်အခဲနှင့် ကူးဆွဲတစ်ဘက်
ကမ်းရောက်တက်၍
ဆက်လက်လမ်းထွင် ခရီးနှင့်ခဲ့။
ပထဝီနေထား
ပိတ်ဆီးငြားလည်း ကျော်လွှားခက်ခဲ
ဖွဲ့နှင့်ရင်ဆိုင် 'ပိုင်' တို့ဌာနီ
တာလီမှစ 'ပိုးလမ်းမ' တည့်
မြန်မာ့မြောက်စွန်း ဖြတ်သန်းပြီးကာ
ဂန္ဓာလာရာဇ်မှ မဇ္ဈိမတိုင်
မိကဆက်နွယ်
ပိုးကုန်သွယ်ကြ
ဖလှယ်ကူးသန်း လူ့အစွမ်းတည့်
ပိုးလမ်းမအားဂုဏ်ပြု၏။

ကင်ဆာဆောင်မှာည

ညအရေးနက်
 ငြိမ်သက်ကမ္ဘာမှာ
 ကင်ဆာဆောင်တစ်ခုရဲ့
 အမှောင်ထုအကြား။ ။

ညသည်လေးစွ
 တစ်ရေးတစ်မောတစ်ငိုက်
 နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်
 အိပ်လိုက်ချင်ပေမဲ့
 ဘယ်လှည့်ညာစောင်း
 တည်ငြိမ်ကြောင်းရှာမရ
 ကြေမ္မာတဲ့အိပ်ရာစပ်
 အပ်ချွန်အလက်လက်
 နှိပ်စက်ထိုးဆွ
 ခံရမသက်သာ
 ဘယ်မှာလဲအိပ်စက်ခြင်း။ ။

အိက်စက်မပျော်
ဘေးခုတင်ပေါ်မှာလဲငုတ်တုတ်
အဆုတ်ကင်ဆာသမား
မနားတမ်းချောင်းဆိုးထန်
ထွေးခံမှာသလိပ်နဲ့သွေး။ ။

ခြေရင်းက ခံတွင်းကင်ဆာ
ပါးအနာဒိုးယိုပေါက်
ရေတံလျှောက်မှ သွားရေတများများ
အစားသွင်းဖို့ ပိုက်တန်းလန်းနဲ့
ယောင်ယမ်းထထိုင်နေလေရဲ့။ ။

ခေါင်းရင်းကလူမမာ
နှာဝမှာအောက်စီကျပ်ပိုက်နဲ့
ဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက် အသက်တည်
တစ်စက်စီကျဆင်း
ဒက်(စ်)ထရို(စ်) ပုလင်းကဆေးရည်။ ။

တို့အဖြစ်မှာ
ကင်ဆာလှိုက်စား
ခွဲစိတ်ဓားမမိ
ဓာတ်ရောင်ခြည်လဲမတိုး
မျှော်ကိုးစရာတစ်ခု
ဓာတုဆေး ဝယ်သွင်းရမတဲ့။ ။
ဆေးသိပ္ပံကတိုးတက်
လူ့အသက်ကယ်မဲ့ဆေး
ဈေးတွေတော့အဆမတန်ကြမ်းလှချည့်
အစွမ်းထက်တဲ့ ဗလီယိုပိုင်စင်
နောက် - အန်ကိုဝင်မဆိုလို
မိသိုထရစ်တီထိုးဆေးတောင်
ဈေးခေါင်ခိုက်နေတာယုံ
ဆေးတစ်ဖုံထောင်ချီရှင်းရမတဲ့
ထမင်းဖိုးအနိုင်နိုင်မို့
ငူငိုင်ကာ ချလိုက်ရတဲ့သက်ပြင်း
မိုးမလင်းနိုင်ပါလား။ ။

ယုံကြည်သည်များ

စာအခန်းခန်း
 ကျမ်းအစောင်စောင်
 အာဂုံဆောင်မိ
 စာအသိထက်
 မိမိရင်ဖြစ်
 ကျွန်လျစ်ပြတ်သား
 စိတ်ကူးများက
 အင်အားရှိသည် ငါယုံကြည်၏။

အမှန်ဒိဋ္ဌ
 ဖြစ်သမျှထက်
 စိတ်မှစေစား
 အိပ်မက်များက
 အင်အားရှိသည် ငါယုံကြည်၏။

ဘဝခရီး
 ဆုံစည်းသရွေ့
 ကြုံအတွေ့ထက်
 ရှေ့မျှော်လင့်ချက်
 အင်အားထက်သည် ငါယုံကြည်၏။

ချစ်သောသူကို
 သိမ်းယူဆောင်ကြဉ်း
 ရှင်သေမင်းထက်
 ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
 အင်အားသာသည် ငါယုံကြည်၏။ ။

ဆန်းစစ်ခြင်း

လူ့ဘဝမှာ
ကျင်လည်ကြာပြီ
သင်ဘာသိပြီနည်း။

လူ့ဘဝမှာ
အနေကြာပြီ
သင်ဘာရပြီနည်း။

လူ့ဘဝမှာ
ရုန်းကန်ကြာပြီ
သင်ဘာစွမ်းပြီနည်း။

မွေးကင်းမှသည်
ကျင်လည်လာရ
ထိုဘဝအဓိပ္ပာယ်
အကယ်ထိမိ
သိရှိသလို
ခေါင်းကိုတစ်ခွံခွံ
ညိတ်တုံ ယမ်းတုံ
ဂုရုပုံကြောင့်
ကြည်ယုံပူဇော်ထိုက်ပြီလော။

၅၈၀၊ ၁၉၉၂။

ခြေရာကောက်ခြင်း

ငါလွမ်းမနေ
ပန်းခြေရာကောက်
လွမ်းလျှောက်ခြေဆန့်
အနံ့ဖွေလည်
တွေ့ပါပြီကော
ပန်းတောစွန်မှာ ကြွေပွင့်လွှာ။

ငါသိမ်မနေ
တိမ်ခြေရာကောက်
မိုးမောက်အပြိုင်
တိမ်နိုင်တိမ်တိုက်
မိုးလုံးမိုက်လည်း
လေတိုက်လွင့်ရာ မျောလွင့်ပါ။

ငါငယ်မနေ
ကြယ်ခြေရာကောက်
မွေနှောက်တွက်ရေ
နေစကြာဝဠာ
အာကာပြင်ဆုံး
ကြယ်မဆုံးတမ်း
ပွင့်ပြုံးလက်ဖြာ ကုဋေတူဠာ။

လုံမလေး၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၉၂။

၁၁၆ မြ ညွန့်ဆေ(တသာ)

ချယ်ရီတွေပွင့်ပြန်ပြီ

ချမ်းမြဆောင်းမိ
 ရာသီပွင့်လင်း
 တိမ်ခင်းပြာလွ
 ပန်ရအောင်
 ရိုးမတောင်တန်း
 ပန်းနုလွမ်းခြုံ
 စွမ်းကုန်ပွင့်ဝေ
 ချယ်ရီတွေ - ချယ်ရီတွေ။ ။

ချယ်ရီလန်းဝေ
 တောင်ခြေပတ်သန်း
 ယာဉ်တန်းတစ်ခု
 မိသားစုနှင့်
 တစ်စုမျိုးဆွ
 ဘယ်မြေဦးတည်
 ဘယ်ဆီဦးတိုက်
 မျဉ်းငိုက် လိုက်ပါလာကြပါလိမ့်။ ။

မိသားတစ်စု
 စုစုစည်းစည်း
 ခင်ရင်းနှီးလည်း

အပြုံးသတ်မှာ
 ကိုယ်သာထည်းထည်း
 ကိုယ့်ခရီးတည့်
 သမီးနှင့်သား
 ချစ်မယားတို့
 ထောက်ထားပြုစု မေတ္တာထုက
 ပြုပြင်နိုင်မလား
 ပြတ်သားပိုင်းစက်
 မျက်ဝန်းထက်မှ
 လင်းလက်ရောင်နွယ်
 ကယ်နိုင်မလား?
 ခွန်အားမြဲမြန်
 သံယောဇဉ်ကြိုး
 ရစ်ပိုးနှောင်ပတ်
 ကူတတ်မလား? စဉ်းစားစရာ။

ထကြ နိုးကြ
 ဆွတ်လွပန်းနု
 ရတုပန်းချီ
 ချယ်ရီပုံကား
 မမူန်ဝါးဘဲ
 တေးသားစိုမြမြမည်လား။ ။

ကလျာ၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၉၂။

ကဗျာဆရာဖြစ်ဖို့ ဘာလိုသလဲ

“ကဗျာဆရာ” ဖြစ်ဖို့ဆို
ဘာလိုသလဲ - ရယ်လို့
စာဆိုပွဲတစ်ခုမှာ မေးကြတယ်။

ဟန်အပြည့်အဝ
“ပဏ္ဍိတ” ပုံစံနဲ့
လည်တံကိုဆန့်ကာမော့
ခပ်ကြော့ကြော့မဖြေမလွယ်
ဒါပေမယ့်
ခပ်သော့သော့ကုန်နေသည်။

ပါရမီနဲ့လုံလုံလ
စနစ်ကျတဲ့ကဗျာပုံစံ
ထက်သန်တဲ့စေတနာ
ပြီးတော့ . . .
အသေအချာလေ့လာမှု
အစပြု . . . အစပြု
စကားကြောခင်း

ဟောရင်းနဲ့အဆိုကြွယ်
ကိုယ်တကယ်ယုံကြည်သွား။

ပရိသတ်ခမ္ဘာ
စိတ်မှတ်ကာပညာယူကြ
ရင်မှာအပူ
သူတို့မသိလေဘု
မျက်စိတွေဝေသီဝါးပါလို့
တရားကိုနိဂုံးချုပ်တဲ့အခါ
အဟုတ်တကယ်
ထည့်မဟောတာက
“ပြောစရာရင်အပြည့်ဖိတ်
ဤတ်မနိုင်ခဲမရမှ
အသည်းက ကဗျာဖွား”။

မဟေသီ၊ ၁၉၉၂။

မြစ်လယ်

မေတ္တာအိပ်မက်

လင်းတတွေ ညောင်စေ့စား
ကျားတွေ သစ်မြစ်ကိုက်
တစ်စရိုက် တစ်ဘာသာ။

တရားချစ်
ကျားသစ်ကမေတ္တာဝေ
ဝံပုလွေဥပုသ်ထိန်းတဲ့
ချမ်းငြိမ်းကမ္ဘာ။

ငါးမန်းကလေး
မြွေကတံတား
ခြင်္သေ့များက စီးယာဉ်
ခင်မင်ယိုင်းပင်းလို့
အချင်းချင်း ထောက်ထားညာ
စာနာကူလက်ကမ်းကြ။

တစ်မျက်နှာတည်းနှစ်ယောက်
တစ်ယောက်တည်းနှစ်မျက်နှာ

တစ်မျက်နှာတည်း နှစ်ယောက်
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆင်တူ

သွင်မူကွဲလွဲ

ရုပ်ရှင်ထဲမှာ

ဝါဝါနှစ်ကိုယ်ခွဲ

ခင်သန်းနု နှစ်ကိုယ်ခွဲ

ကျော်ဟိန်း နှစ်ကိုယ်ခွဲ

နှစ်ကိုယ်ခွဲများစွာ

သင်ကြည့်လာခဲ့

ငါကြည့်လာခဲ့

စာမဖွဲ့လို။

ရန်ဟူမမြင်
မပူပင်မကြောင့်ကြရ
ကြည်လင်တောက်ပလှတဲ့
ချစ်စရာမေတ္တာကမ္ဘာ
ခဏတာအလည်ရောက်
ဝမ်းမြောက်မှုအပြည့်နဲ့
ပီတိရွှိန်မလင့်ခင်
လွင့်စင်ပေါ့ သည်အိပ်မက်
ညဉ့်နက်ဝေဒနာအမောမှ
နုမြောလွမ်းတ။ ။

ရွှေမဝ၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၁။

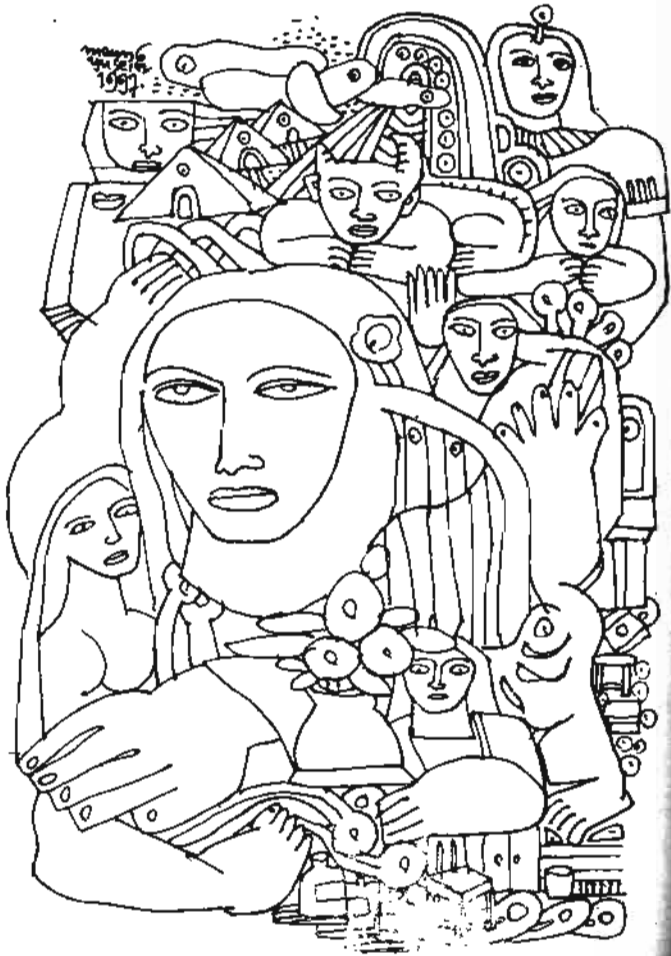
ဒါပေမယ့်လည်း
 တစ်ယောက်တည်းနှစ်မျက်နှာ
 ရှိပါသည်ဆို
 ငြင်းလိုသလား
 ထားပါတော့လေ
 လူတွေသဘာဝ
 ရှေ့ကတစ်မျက်နှာ
 ကြည်သာပြုံးချို
 ရွှေလိုဝင်းလက်
 နှစ်သက်ဖွယ်ထား
 အခြားတစ်မျက်နှာ
 နောက်မှာပုန်းလှို့
 မဲညှိညစ်ပုပ်
 ကြမ်းကြုတ်မာကျော
 အရှိသဘောကို
 ကြည့်ကော ကြည့်မိကြရဲ့လား
 သိကော လိရှိကြရဲ့လား။ ။

လုံမလေး၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၁။

အသွင်ပြောင်းခြင်း

ရင်ဝယ်ဥကင်း
 ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့
 မီးသင်းဖယောင်း
 အိပျောင်းနှမ်းရော်
 အရည်ပျော်ကျ
 မျက်ရည်စများဖြစ်သွား၏။

ရင်ဝယ်ပြည့်နက်
 မျှော်လင့်ချက်တို့
 နှင်းစက်နုလွင်
 နေတွင်လွင့်ဝေး
 သောကဈေးများ ဖြစ်သွား၏။

လောကဝဋ်နှောင်
 အမှောင်ထုကြား
 မျက်ရည်များ
 သောကများ
 တိုက်စားစိမ့်ဝင်
 အစဉ်တစိုက်
 ရိုက်ခတ်စွဲငြိ
 ဒဏ်အထိဝယ်
 မိမိနှလုံး
 ကျစ်မာရုန်းကာ
 ကျောက်တုံးကျောက်သားဖြစ်သွား၏။

ရွှေမဝ၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၁။

သီချင်းသည်၏နေ့တစ်နေ့

အိုဘယ့်ဘယ်... အိုဘယ်လောက
 ကံထောက်မရွံ့
 ရရှိခံမင်
 သင့်ရင်ခွင်မှာ တစ်နေရာ။

ဟန်ကျ ပန်ကျ
 ဆိုမရလည်း
 မတောင့်တ မငြိငြို
 ထိုနေရာမှ
 မြင်သမျှရှုခင်း
 နှလုံးသွင်းကာ
 အရင်းခံနှင့်
 သီချင်းသံလွှင့်။

မိုးသောက်လင်းအရက်
 သင်းထုံသောပန်း
 စိုလန်းသောနှင်း
 တေးညင်းသောငှက်တို့၏
 မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ဦးဝယ်
 မြူးတူးလှိုက်ကြည်သီချင်းသီခဲ့။

သာယာသောနေ့ခင်း...
 နေမင်းရဲရင့်
 တိမ်ရိပ်လွင့်စဉ်
 ပြာလွင်ကြည်မြ
 ပန်းချီအလှဝယ်
 ကြွသစ်အားမာန်၊ တေးရင်လျှံခဲ့။

ညိုသမ်းညနေ
 လေလှုပ်အချ
 ကြွေပြုတ်ကျသောသစ်ရွက်များ
 တဟားဟားဝဲ
 ခင်းကြမြေတစ်ခွင်
 အမြင်မသန့်
 မဆန့်ရင်ဝယ်
 ဝေဒနာတွယ်ဆဲ
 လင်းစွယ်ကျိုးငုတ်
 မိုးချုပ်ဆည်းဆာ
 ကျရောက်လာခဲ့။
 မကြာမတင်
 ညခွင်၏ငြိမ်သက်ခြင်း
 ဆိုက်ရောက်ခင်းကို
 သီချင်းဆိုလွင့်
 ရင်ကိုဖွင့်လျက်
 အသင့်ဖြစ်၍နေပါပြီ။

အရုဏ်ဦးမှာနှင်း

ဝတ်မှုန်လင့်ကာ
ပွင့်လွှာပေါ်စို့နု
ပုလဲဥနှင်းပွင့်။

အရုဏ်ရိုးရီ
နေ့မပီသော
ရောင်နီဦးဝယ်
တင့်တယ်တောက်ပ
လှလိုက်သည့်နှင်း
အိဝင်းစိုအက်
မျှော်လင့်ချက်အပြည့်။

သို့မင့်တစ်ဖုံ
အရုဏ်သက်ကြွ
တက်နေဝင့်ဝင့်
မြင့်ပြီးမြင့်သော်
နှင်းပွင့်ခမျာ
ဘယ်မှာထားဝရ
လှပါတော့နိုင်
မခိုင်သောသူ့ခြပ်
ရှုမှတ်ရင်၌ ၀၀၁နာ။

ရွှေမဝ၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၉၁

အရုံးပြုံးနဲ့ နှုတ်ဆက်မယ်

“ကမ္ဘာကုန်ကျယ်
တာတွယ်မြတ်နိုး
ကိုးကွယ်တဲ့အချစ်
အမြစ်ဖြာဝေ
မသွေပါဘူး”
ဆိုကျူးသူ့စကား
ယုံစားဖိုလှိုက်
တရွိုက်မက်မက်။

ဘဝနေ့ကို
မျှဝေခံစား
လက်တွဲသွားမတဲ့
မုသားလားဟင်
သံသယ မဝင်ဘု
အစဉ်ကြည်ယုံ
ဥသယုံပေးဆက်
မယွင်းပျက်ပါ
နှင်းသက်ဆယ်ဆ
မြတ်နိုးရသူ။

ကန္တာလွင်ထဲ
ယှဉ်တွဲအတူ
နေပူစပ်ခါး
ရှည်လျားခရီး
အချိုးရှိသေး
တစ်ရေးသာမက်
အိပ်မက်နှိုးလှန့်
လက်ဆန့်စမ်းကြည့်
သူ မရှိတော့။

ဪ... အကြောင်းငြိလို့
ပြောင်းလှည့်ချန်ထား
သူစိမ်းကားလဲ(လည်း)
နားလည်ရဲတယ်
ကြိတ်ခဲမကျန်
လည်မပြန်ဘု
ဝက်ရာကိုဖုံး
အရှုံးပြုံးနဲ့
နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်မယ်... သူရယ်။

ရင်ခွန်ပွင့်၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၉၁။

နုပျိုခြင်း

နုပျိုခြင်းမှာ
အင်အားပါ၏။

နုပျိုခြင်းမှာ
ဖွဲ့မာန်ပါ၏။

နုပျိုခြင်းမှာ
အလှပါ၏။

နုပျိုခြင်းမှာ
အိပ်မက်ပါ၏။

နုပျိုခြင်းဆောင်
အမောင်လှလင်၊ သင့်ရင်သန္ဓေတည်
ယုံကြည်သမျှ၊ သစ္စာလှ၏။

သင်္ချာဂုရုများ

အပေါင်းအနှုတ်
ရေလုံပြုတ်သူ။

အမြောက်အစား
တောက်ကစားသူ။

အမြတ်အစွန်း
အပြတ်ကျွမ်းသူ

ထိုထိုဤဤ
အရည်ကြိုခမန်း
တွက်ကိန်းစွမ်းသူ
ရေပေါ်လူတို့
ရှေးသူမိန့်ဟော
လောကပါလ
မြတ်ဓမ္မကို
နိမ့်ချပယ်ရှား

ဘဝလက်တွေ့၊ တစ်ကွေ့တစ်လမ်း
ရှေ့စခန်းဝယ်
မျှော်မှန်းအိပ်မက်၊ ပိုင်စိုးခက်စွ
ကြမ်းခက်လောကခံ၊ စမ်းသတ်ဒဏ်ကို
ကြံခံဝေခွဲ၊ ခက်အခဲ၌
ပြောင်းလဲရင့်ကျက်ရဦးမည်။

ရှုမဝ၊ သြဂုတ်၊ ၉၁

အပြုံးရောင်းပါ

အရုပ်ရောင်းပါ
ငါပူဆာသော်
ကြိုက်ရာကြေးနှင့် ဝယ်ခွင့်ရ၏။

မုန့်ကိုရောင်းပါ
ငါပူဆာသော်
တန်ရာနှုန်းနှင့် ဝယ်ခွင့်ရ၏။

ပန်းကိုရောင်းပါ
ငါပူဆာသော်
ပေါက်ရာစေ့နှင့် ဝယ်ခွင့်ရ၏။

အပြုံးရောင်းပါ
ရောင်းပေးပါဟု
အသပြာထောင်သောင်း
ဈေးတင်တောင်းလည်း
ခေါင်းခါခြင်းနှင့်ကြိုရ၏။

မေ့လျော့ငြားလည်း
ကျက်စားကျင်လည်
လူမှုနယ်မှာ
ထွင်ကျယ်ဟန်သစ် ယင်းလူတို့ဖြစ်၏
သိမ်ငယ်ကျန်ရစ်ကြွင်းသူတို့ဖြစ်၏။

လုံ့လပုံပြင်

ကျောက်သားပေါ်သက်
ရေတစ်စက်
ပျောက်ပျက်လွင့်စင်း၊ အရာမထင်။

သူ့ဝတ်မပျက်
တစ်စက်ပြီးတစ်စက်
ပြီးတစ်စက်...
ပြီးတစ်စက်...
ဆက်၍ဆက်ကာ၊ ကျရောက်ရာဝယ်။

ကာလရှည်လျား
မနားမရပ်
တရစ်ဆက်
ရေစက်၏နွဲ့
မာခဲ့သောကျောက်သား
လားလားမမူ
အံ့တုရန်ကော
သွမ်းရယ်မောရင်း
ဟော - တွင်းလေးတစ်ခုချိုင့်သွား၏။

ရွှေမာ၊ မေလ၊ ၁၉၉၁

ပန်းကလေးရဲ့ရွှေအိုရောင်အားမာန်

ရွက်သစ်ရဲ့အရောင်စိမ်းမြမြ
ထိန်းရတော့မလွယ်။

အစိမ်းကို ရွှေအိုဖုံးပါလိမ့်
နောက်ဆုံးတစ်နေ့မယ်။

ပန်းဆိုလည်း အလှသွေးကြွယ်
ခဏလေးရယ် နာရီမျှ။

(ဒါပေမယ့်.)

အခါသင့်ခိုက်

ပွင့်လိုက်မည်အာဏာကုန်ပေါ့
တစ်လွှာကြိုတစ်ငုံချုပ်ပါလို့
တစ်ဖက်စီမြေမှာလျောစေတော့
အမောအသာဖယ်၍
ကမ္ဘာအနယ်နယ်ရနံ့ဆင်းအောင်
သင်းလိုက်မည်ပ။

ရွှေမဝ၊ ဧပြီလ၊ ၁၉၉၁။

ကျောက်တောရတံ့သွား တောလား

နှစ်ပေါင်းသန်းချီ
ပဝေသဏီမှ
ပထဝီအံ့ဖွယ်
စာနီနယ်သာမော
ကျောက်ဆစ်တောသို့
ကံမျောတစ်ခေါက်
ဒေလည်ရောက်ရာ။ ။

ကျောက်ဆစ်ကျောက်ထု
အစုစုကား
ပန်းပုအမော်
သိန်းသန်းကျော်ကို
ဖိတ်ခေါ်စေစား
ခွဲသလားထင်
အံ့အားသင့်လောက်
လက်ရာမြောက်စွာ။ ။

မိခင်နှင့်သား
 ခရီးသွားဟန်
 နဂါးမုန်ကြွ
 ယမ်းဝေ့ကဟန်
 အသံကြီးမား
 ငှက်များဧကရာဇ်
 ဖီးနစ်ငှက်ကြီး
 နှုတ်သီးလည်ပြန်
 ဆွသောဟန်နှင့်
 ကျားယုံသွက်လက်
 ခုန်လျက်အုပ်ဟန်
 အတန်တန်လျှင်
 လည်တန်လှည့်ဆန့်
 တအံ့တဩ
 ရှုမောမည်း
 တစ်ခုပြီးတစ်ခု
 မြင်ကွင်းစုကား
 ပန်းပုအံ့ဖွယ်ပွဲကြီးပင်။ ။

အမြင်သာမော
 ကျောက်တောရပ်
 စုံမြိုင်လျှိုကြား
 တစ်ထောက်နားခိုက်
 ဝတ်စားနုစို
 စာနီပျိုတို့
 တေးဆိုကပြ
 ရွှင်လန်းရ၏
 ဇွန်လညသဘင်
 ပွဲကြီးဆင်သော်
 ရှုမြင်လိုစိတ်
 ရင်ပြည့်သိပ်ကာ
 ယိုဖိတ်မောခဲ့ရတကား။ ။

လက်မခံ၍ ပြန်ခဲ့ဖူးသူ

(မလေးလုံသို့)

အလိုဆန္ဒ၏ခန္ဓာပေဒ

ကိုယ်၌မရှိ
အလိုပြည့်ရန်
အလိုရှိကြမှန်၏။

သို့သော်
ကိုယ်၌အရှိ
အပိုပြည့်ရန်
အလိုရှိကြပြန်၏။

မရှိ၍လို
ရှိ၍လို
အလို၏ခန္ဓာပေဒ
မျှတညီညွတ်ခြင်း သော်မရှိ။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အလို၊ ဧပြီ၊ ၁၉၉၁။

လက်မခံ၍၊ ပြန်ခဲ့ဖူးပြီ
ရွှေပြည်တံခါး
ပိတ်ထားသဖြင့်
ပြန်ခွင့်ဆုံးသည်။ ခရီးနောက်ပြန်။

ပြန်ရောက်ရာဝယ်
လိပ်ပြာအတောင်ခတ်၊ ဖျပ်ဖျပ်လှိုက်ခုန်
ရင်အုံငြောင်းဆန်၊ လူးယုံရာမှ
တစ်စစနှင့်
ရင်ဝတစ်ခို၊ ဖားဖိုငြိမ်ညက်
ရှုသက်မျှင်းမျှင်း၊ ပြေလျော့ခြင်း၌။

ပြေလျော့ခြင်း၌
နှစ်ခြိုက်အိပ်ပွေ့၊ ခွန်အားတွေ့ကာ
တစ်နေ့တစ်ဘဝ၊ နေဆက်ရပြန်
လောကအလယ်၊ တွယ်ယုံသည်များ
စွဲပိုက်ထားလျက်၊ တတ်အားသမျှ

စိတ်အလှနှင့်၊ ဘဝကြည်ပျော်
 ခရစ်တော်ဆုံးမ၊ မြတ်ဓမ္မဝယ်
 ငြိမ်းမြိန်မှေး၊ အနေအေးသူ၊
 တစ်ဖက်သားကို၊ စာထားနားလည်
 ကြည်ယုံကူမ၊ နှလုံးလှခဲ့
 နွမ်းလျခန္တာ၊ ယဲ့ယဲ့သာလည်း
 ငဲ့ညှာမနား၊ ခွန်အားတင်းစု
 လူမှုအရေး၊ အလေးပေးသူ။

စာပေစေတနာ၊ စာပေသစ္စာ၊ စာပေသိက္ခာ
 ဦးရွက်ကာလျှင်
 မြန်မာစာပေ၊ ဥယျာဉ်ဇွေ၌
 တင့်ဝေလန်းဆန်း၊ ပန်းကောင်းဖြူဖွေး
 လုံမလေးကို
 ဖွားမွေးစင်သန့်၊ တည်တန်စေသူ။

မီးစာနှစ်ဖက်၊ လောင်ဆက်အပြိုင်
 ဖယောင်းတိုင်ကား၊ ညမလွှားသာ
 ခုများတစ်ဖန်၊ စိတ်ပြောင်းပြန်ကာ
 လက်ခံပြီထင်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ
 ခေါ်ဆင့်သည်နောက်၊ ကောက်ကောက်လိုက်ပါ
 ခန္ဓာရုပ်ကလာပ်၊ လန်းဆတ်ရွှန်းကြည်
 အိပ်နေသည်မျိုး၊ ထင်တစိုးနှင့်
 နှိုးလည်းမရ၊ တလည်းမကြား
 အပြီးတိုင်သွားပြီ
 သားချင်းတစ်မိမွေး၊ ပူမအေးလည်း
 'ခင်လေး' မငဲ့သာပြီထင်။ ။

လုံမလေး၊ ဧပြီလ၊ ၁၉၉၁

မြေတောင်မြောက်ခြင်း

ပန်းတစ်ပင်ကို
ပေါင်းသင်ရေဖြန်း
ကူလက်ကမ်းသော်
ပန်းကောင်းဖူးပွင့်ဝေနိုင်၏။

သစ်တစ်ပင်ကို
ပြုပြင်အားပေး
မြေဆွေးကျွေးသော်
ဖွံ့လေးသီးမျိုး အောင်နိုင်၏။

ဝံပုလွေကိုလက်ကမ်း
ကျားသောင်းကျန်းကို အစာကျွေး
မြေခွေးကို ကျင်းမှဆယ်သော်
ဆယ်သော်
ဆယ်သော် ။ ။

ရွှေမဝ၊ မတ်လ၊ ၁၉၉၁။

ကွက်လပ်ဖြည့်ပါ

ဘဝဟူသည် . . . နာမည်ပါးစပ်ဖျား
ကျော်ကြားယုံမျှလှပျိုမလား
လူသားတန်တိုး မြင့်တိုးမိစရာ
ကြောင်းခြင်းရာကား၊ နာမည်မဟုတ်
အလုပ် . . . အလုပ်၊ ခါးချိုးသောအလုပ်။ ။

အတုအယောင်၊ အောင်မြင်မှုဖြင့်
ကြွားဝင့်မြူးကြော့ နှာခေါင်းမော့လည်း
တကယ်တော့တစ်ခဏ၊ ဘာမျှမဟုတ်
လက်ခုပ်သံစဲ ကားလိပ်ဆွဲလျှင်
လက်ထဲထိမိ ဘာကျန်ရှိမလဲ။ ။

မျက်စိဖွင့်ကာ မျက်နှာကိုသစ်
အဖြစ်ရှိရှိ ကွက်လပ်ဖြည့်စို့
အသိဦးပန် တာဝန်ကိုဆောင်
အောင်မြင်ခြင်း ပျက်စီးခြင်း
ကြီးမြင့်ခြင်း သိမ်ငယ်ခြင်း
ပျက်ရယ်ပြုခြင်း ချီးမွမ်းခြင်း
ဘယ်သင်းမှမပူ
အံ့တုဝံ့ရဲ့ အာဝဇ္ဇာဖြင့်
ရှင်မြီရှင်လျက် ရှင်သန်စေ။ ။

ပန်းကျောင်း၊ ၁၉၉၁

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်ဆရာများ

စကားဟောင်းမှာ
နာကြားကာလျှင်
နှုတ်လျှာသို့သိပ်တတ်လာ၏။

နှိပ်စက်ရန်မူ
ကြမ်းကြုတ်သူကြောင့်
ဖေးကူကြင်နာတတ်လာ၏။

ကောက်ကျစ်လှည့်ဖျား
သူမုသားကြောင့်
ရိုးသားဖြူစင်တတ်လာ၏။

ဒေါအမျက်တင်း
သူခံပြင်းသော်
ပျော့ညှင်းသီးခံတတ်လာ၏။

ကောင်းရာကောင်းလတ်
အတတ်ပေးဝေ
ဆရာတွေ၏
အထွေအထူး
ဂုဏ်ကျေးဇူးကို
ညွတ်နူးပူဇော်ပါသတည်း။

ကလျာ၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၈၉

ငေးနေပေတော့

ချက်ကို မချိတ်
သော့မနှိပ်
ပိတ်၍မထား - ထိုတံခါး။

ဝင်လိုသူကို
မငြင်ငြို
ကြိုဆိုလျက်သား - ထိုတံခါး။

ချက်ချင်းသွား၍ တံခါးဖွင့်ရန်
အကြံလည်းပီ အခွင့်ကြည်လည်း
ချီတုံ ချတုံ နေ့ကုန် ညရွှေ
လက်တွေ့မမြောက် မလျှောက်မလှမ်း
စခန်းမဆိုက် မျဉ်းငိုက်ငုတ်တုတ်
အိပ်မူးရုပ်နှင့် မုတ်ဆိတ်များဖြူ
ပင့်ကူအိမ်ထွေး ချိန်ဖင့်လေးပြီ
ငေးနေပေတော့ ကိုယ့်လူရေ။

ပေးလွှာ၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၈၈

ငါယုံကြည်၏

နေပူစပ်ခါး
 အသားခြစ်လောင်၊ လွင်ထီးခေါင်လည်း
 တစ်တောင်တစ်ခိုး၊ မြောင်တစ်လျှိုနှင့်
 လေချိုချွေးသိပ်၊ အရိပ်ရှိမည်
 ငါယုံကြည်၏။

ခရီးခက်ကြမ်း
 ခွေနှမ်းရေငတ်၊ အင်အားပြတ်လည်း
 မွန်းကြပ်ခရီး၊ တစ်ထောက်ပြီးသော်
 စိမ့်စီးကြည်တီ၊ စမ်းရေရှိမည်
 ငါယုံကြည်၏။

ညည်းသံမဆိတ်
 အန်ဌာရုံ၊ နားယံဟုန်လည်း
 လူ့ဘုံတစ်နေရာ၊ တစ်ချိန်ခါမှာ
 သာယာသုတီ၊ သီချင်းရှိမည်
 ငါယုံကြည်၏။

အခန်းဝမှာ

မရှိတံခါး
ပိတ်ထားပြီထင်
သူ့အမြင်နဲ့
ရှိုက်ငင်ဆိုသည်း ငိုသတဲ့။

တံခါးမရှိ
အမှားသိတော့
ပီတိဇောဝင်
မိုးမမြင်အောင်
သည်း ရင်လှိုက်မောရယ်သတဲ့။

ရယ်နေပြီးနေ
မိန်းမူးနေပြီး
ရှေ့ခြေမလှမ်း
ဝခန်းမစ
အခန်းဝမှာ
မှန်းဆတဲ့ရင်း အိုသတဲ့။

အမှောင်တောဝယ်
ယောင်မောခွင့်နဲ့၊ ခွန်အားမဲ့လည်း
တို့ရဲ့ကမ္ဘာ၊ တစ်နေရာမှာ
ထိန်ဖြာထွန်းညှို့၊ အလင်းရှိမည်
ငါယုံကြည်၏။ ။

ချယ်ရီပွင့်သောနံနက်ခင်း

နံနက်လင်းစ၊ နှင်းမြဲမြင့်
ခန်းဝမှလျှင်၊ မြော်ရှုမြင်မိ
ပင်ချယ်ရီဦး၊ ငုံ့အဖူးတို့
လေရှူးခုန်လှမ်း၊ နှုတ်ဆက်နမ်း၍
လှုပ်ရမ်းလေဝယ် တသိမ့်သိမ့်။

လေကိုအတွေ့
ပျော်မွေ့လန်းကြွ ချုပ်လွှာဟ၍
အလှကြွယ်ကြွယ်၊ ပွင့်မျိုးထယ်ကြ
ချယ်ရီဖူးငုံ၊ ပွင့်လန်းကုန်အောင်
ဘယ်ပုံလေရှူး ဆောင်ချေဘိ။

ငါသိပါသည်
တစ်ရွာတစ်ကမ်း၊ သူ့ငယ်ကျွမ်းမှ
ချစ်လွမ်းပလီ၊ သယ်ခဲ့သည်ကြောင့်
ချစ်ရီလှုပ်ရှား၊ စိတ်ကစားကာ
ပွင့်များ ပင်လုံးဝေခဲ့၏။

ဪ - ချစ်သူစကား၊ သင်ဆောင်သွား၍
ပျော်ပါးသဖြင့်၊ ချယ်ရီပွင့်ခဲ့
လွမ်းရင့်ရက်ကြာ၊ ငါ့တွက်တာမူ
ဘယ်ခါမှများ၊ ဝေးမြေခြားမှ
စကားချိုသာ၊ ချစ်ခွန်းလွှာကို
ဆောင်လာမည်နည်း သင်လေရှူး။

၁၉၆၃

* ဥဒဘတ် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို မှီးပါသည်။

ရုပ်မှဆင်းသောမြစ်တစ်စင်း ကဗျာများ ၈၆၃

မြစ်ဖျား

ရေကြည်စမ်း နှစ်သွယ်

ဘဝတောင်ညို၊ ချက်ဗဟိုက
 ဇာတ်ကိုစတင်၊ ခရီးနှင့်ကာ
 တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်၊ ရစ်ပတ်ကွေ့စီး
 ရောက်လာပြီးတော့
 သန့်လည်းသန့်စင်၊ စမ်းနှစ်လျှင်ရယ်
 ဘဝင်စိတ်ဖန်၊ 'အိပ်မက်ကန်' သို့
 မြူးပျံ့ကြွကြွ၊ ဝင်ကြတယ်။ ။

စမ်းနှစ်သွယ်ကား
 တင့်တယ်ရွန်းမြ၊ လှလဲလှရဲ့
 တက်ကြွလှုပ်ရှား၊ ကြွားလဲကြွားရဲ့
 ခွဲညားဂုဏ်သိန်၊ ငြိမ်လဲငြိမ်ရဲ့
 အရှိုန်သော့သော့၊ ကြော့ကြော့ကလေး
 စီးလို့ပြေးကြ
 စိတ်အေးချမ်းဘို့ကောင်းလှတယ်။ ။

ကိုယ့်ဘဝလမ်း၊ ခရီးကြမ်းမှာ
 မော့နှမ်းမရွှင်၊ အားအင်သုဉ်းပြယ်
 စိတ်ဝမ်းငယ်က
 နှစ်သွယ်စမ်းမှာ၊ ရေစင်မြကို
 သောက်ရတော့လျှင်၊ ကြည်လန်းရွှင်ပြီး
 အားအင်ပြီးမောက်ခဲ့ရတယ်။ ။

ဘဝမြေမှာ
 သစ္စာသွေရိုင်း၊ မေတ္တာဆိုင်း၍
 မှန်တိုင်းခက်ကြမ်း၊ မွေ့သရမ်းက
 ဤစမ်းနှစ်မြှာ၊ မြင်ရှုကာလျှင်
 မေတ္တာသရုပ်၊ မှန်အဟုတ်ကို
 ကျွန်ုပ်တွေ့အောင်ရှာရတယ်။ ။

ကိုယ့်ရင်ထဲဝယ်
 ကြေကွဲလောင်ကျွမ်း၊ မြေမြေနှမ်းလို့
 လွမ်းတင့်ယို၊ ပူပြီဆိုလဲ
 ရေညိုညိုသမ်း၊ နှစ်သွယ်စမ်းမှာ
 စိတ်ဝမ်းချမ်းအောင်ဖြေရတယ်။ ။

မလှမပ
 ဘဝရဲ့လမ်း၊ အမှောင်လွှမ်းလို့
 မြှော်မှန်းချက်တွေ၊ ပျက်လွင့်လေလဲ
 ရေကြည်ပြည့်ဝင်း၊ စမ်းအတွင်းမှ
 အလင်းရောင်ကို ရပြန်တယ်။ ။

ကိုယ့်ဘဝမှာ
 တောက်ပခြယ်လှယ်၊ စမ်းနှစ်သွယ်ကား
 အကယ်ထင်ပြက်၊ ကိုယ့်ချစ်သက်၏
 မျက်ရွံ့အစုံ၊ မည်လေတုံ၏
 ခုံမင်စဖွယ်
 ပြုံးကျယ်ဝိုင်းစက်၊ ညက်လဲညက်ရဲ့
 ထက်မြက်ဝင်းစို့၊ ညို့လဲညို့ရဲ့
 ကြယ်သို့ပြီးပြက်၊ လက်လဲ လက်ရဲ့
 မဲနက်တင့်ကြူး၊ မြူးလဲမြူးရဲ့
 ထူးခြားသိမ်မွေ့၊ ရွန်းရွန်းဝေလို့
 မြင်တွေ့လေတိုင်း မောရတယ်။ ။

မြစပယ်ရုံ

အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းလျှင်
 အကိုင်းယှက်ယှက်၊ အရွက်မြိုင်မြိုင်
 အခိုင်ညွတ်ညွတ်၊ မြရည်လတ်၍
 ဆွတ်ဆွတ်ဖြူစင်၊ ငွေပွင့်ဆင်ကာ
 ဝန်းကျင်အနံ့၊ ကြိုင်ရနံ့ကို
 ဝေဖြန့်လေသော စပယ်ရုံသင်။

လမိုက်ညများ

စန်းလပျောက်ကွယ်
 ငွေကြယ်ခြောက်ခြား
 ညမိုက်များသည်
 ရှည်လျားတက်ကြသည်တကား။ ။

၁၉၅၈

မကြာသေး၍
 နွေးထွေးရင်မှာ၊ အောက်မေ့စရာပင်
 မိုးပြာလွလွ၊ တိမ်ဖြူဆွနှင့်
 စန်းလရောင်နွယ်၊ သစ်သစ်ခြယ်သည့်
 ငွေကြယ်ဖြူရာ၊ ညများစွာတွင်
 ချိန်းကာတိတ်တဆိတ်၊ သင့်အရိပ်သို့
 ချစ်စိတ်နှင့်တင်း၊ စွန့်စားခြင်းဖြင့်
 ခြေနှင်းဖွကာ၊ နှမလာလျှင်
 မောင့်မှာရွှင်မြူး၊ စပယ်ဖူးကို
 ချွေခူးသီလျက်၊ မေ့ဆံ့ထက်မှာ
 ပန်ဆက်ယုယ၊ အချစ်ပြသော်
 နှမလန်းရွှင်၊ အပြုံးဆင်ပုံ
 အသင်မှတ်မိ ဦးမည်ပင်။

ချစ်သူနှစ်ကိုယ်
 ပြုံးချိုနှုန်းကြည်၊ တွေ့ကြသည်ကား
 ကြာရှည်ခဏ၊ တဒင်္ဂတည့်
 မိုးဝတူရွာ၊ ရောင်နီပြုလျှင်
 ချစ်သူရင်မှာ၊ လူးလဲထကာ
 နှမကလျာ၊ ပြန်ရရှာ၏။
 ကေသာမှကြွေ၊ စပယ်ခွေသာ
 မြေမှာကြွေကာနှမ်းရစ်တကား။

ဪ- ယခုဆိုလျှင်
 သင်စပယ်ရုံ၊ ချစ်သူဘုံလည်း
 ငွေငုံမတင့်၊ ငွေပွင့်မဝေ
 ပြောင်းလဲချေပြီ
 မသွေတမ်းကို၊ ချစ်မည်ဆိုသည်
 ထိုသူနှစ်ယောက်၊ မရောက်မလာ
 ပျောက်သည်မှာလည်း
 ကြာတောင်းကြာနေ၊ ကြာမောချေပြီ
 သင့်မြေမှာကျွမ်း၊ ချစ်ဇာတ်လမ်းသည်
 အလွမ်းနိဂုံး၊ ဘယ်တွက်ဆုံးရ
 မဖုံးမချန်၊ အကြောင်းမှန်ကို
 ဖွင့်အန်ပြောလှည့် စပယ်ရုံ။

ရွှေမာ၊ ၁၉၅၈

ချိုကာဂို - မေ(၁)၊ ၁၈၈၆

သော့ခတ်ထားသည်
 တံခါးသံရွက်၊ ချိုးဖွင့်ဖျက်၍
 စက်ရုံမှခွါ၊ သွန်ထွက်လာပြီး
 သန်မာသောလက်၊ ခိုင်ခိုင်ဆက်ကာ
 တက်ကြွစည်းလုံး၊ တပ်ချိန်းကြ
 မဆုံးနိုင်အောင်များလှ၏။ ။

“တစ်နေ့လုပ်တာ၊ ရှစ်နာရီပေး”
 ကြွေးကြော်သံများ၊ ဆူညံသွား၏
 မြေသားတုန်ဟည်း၊ မိုးကြီးကွဲမျှ
 ဆန္ဒပြသည်.
 လောကပွက်ပွက်ဖန်တကား။ ။

လုပ်ချိန်-လုပ်ခ၊ မမျှတ၍
 အိုကြွတခဲနက်၊ တောင်းဆိုချက်ကို
 လက်နက်များဖြင့်၊ အပြေဆင့်ခဲ့
 နီရင့်မှိုင်းမှိုင်း၊ သွေးမြေသိုင်းသည်
 သမိုင်းပြောင်သော မေတစ်ရက်။ ။

မြဝတီ၊ ၁၉၅၇

www.burmeseclassic.com

စကားပြောသောမျက်လုံးများ

ရောဂါကုသ၊ ထုံးသိပ္ပံ
 ပိုးမျှော့နှောက်၊ ထူးချွန်မြောက်၍
 အံ့လောက်စရာ၊ ကျော်စောတင့်သား
 အိုရှင် - ချစ်သောဒေါက်တာရယ်။ ။

လူနာတစ်ယောက်၊ ရှင်ရှေ့မှောက်သို့
 ရောက်လာဆိုဘိ၊ သူ့မျက်စိကို
 မြင်မိသည်မျှ၊ တစ်ခဏ၌
 တွင်းပရောဂါ၊ ခြင်းစုံရာအား
 စိတ်ဖြာတွေးထောက်၊ သေချာပေါက်လျှင်
 သိမြောက်ချေသည်မဟုတ်လော။ ။

အောက်မျက်ခွံကို
 လှန်ကာအကြည့်၊ သွေးမရှိဘဲ
 ဖြူရိနွမ်းရော်၊ မြင်တွေ့သော်ကား
 ငေးမျှော်ဖင့်လေး၊ ထင်မတွေးရ
 သွေးအားနည်းကြောင်းရှင်သိသည်။ ။

အထက်မျက်စ၊ တစ်ဖန်မ၍၊
 ကျနသေချာ၊ စစ်ဆေးရာလည်း
 မျက်လွှာနုတွင်၊ ဝါသွေးမြင်က
 ဆင်ခြင်မှောက်မှား၊ ထွေမပြားဘဲ
 အသားဝါကို ရှင်သိသည်။ ။

မျက်လုံးအလယ်
 သူငယ်အိမ်နက်၊ ပြုံးကျယ်ချက်နှင့်
 ကျဉ်းချက်အဝဝ၊ တွေးထောက်ဆ၍
 များလှပေတောင်း၊ ရောဂါပေါင်း၏
 ဆိုးကောင်းခြေနေ ရှင်သိသည်။

အံ့ချိုးစဖွယ်
 အော့သယ်မိုစကုတ်၊ ကိရိယာထုတ်၍
 သေးနပ်လှသော၊ မျက်သွေးကြောကို
 စစ်ကြောကုတ်ကြိုး၊ ကြည့်ရုံမျိုးနှင့်
 သွေးတိုးရောဂါ ရှင်သိသည်။

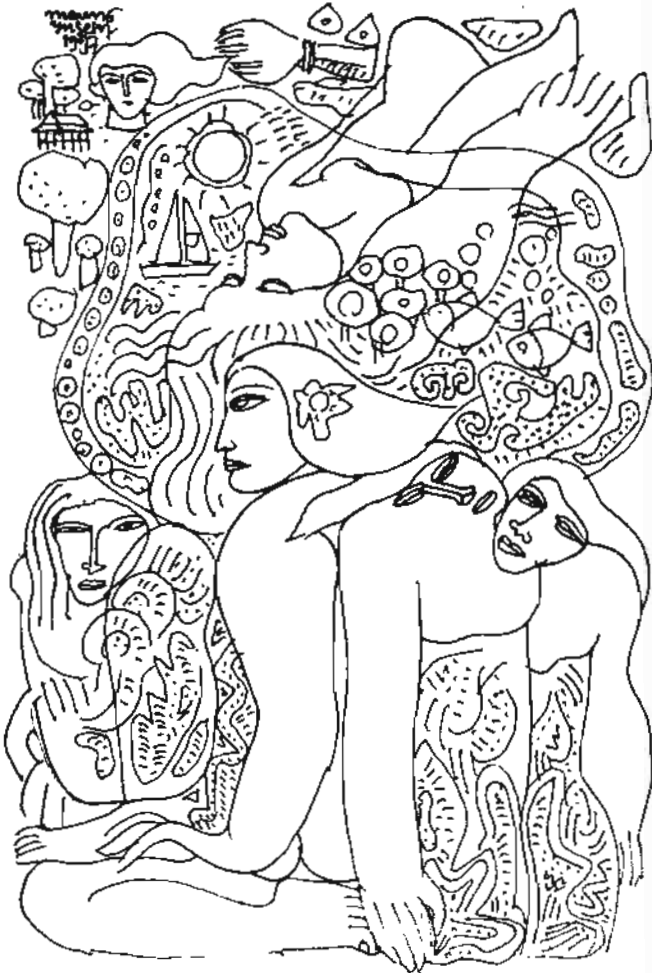
ရင်ခွဲရုံမှ ကဗျာ

ဪ - မြင်မမြင်ရက်၊ ပြောရခက်ဘိ
 အသက်နှစ်ဆယ်၊ အရွယ်နုမျှစ်
 ဖူးစသစ်တည့်
 ဒေဝစွရာ၊ ဆိုကောင်းစွာသား
 ပြင်လျာဖွံ့ထွား၊ လှတစ်ပါးကို
 ကြွသားသွန်းထုံ၊ ရင်ခွဲခုံဝယ်
 ခြုံလွှာမရှိ၊ ပြကတိလျှင်
 အမိမွေးတိုင်းမြင်ရ၏။ ။

ကုမုဒိကြာနယ်
 မျက်နှာရွှေစင်၊ ယဉ်လွန်းယဉ်ရှင်
 ဆံ့မျှင်ပြေပွ၊ ဖားလျားကျကာ
 ဖြူလွစိုစို၊ ရွှေရင်မိုဝယ်
 ခွေယိုဝန်းရှယ်၊ တင့်စမ္မာယ်၏
 ပန်းနှယ်ရွှန်ရွှန်၊ နှုတ်ခမ်းတွန့်မှု
 သွေးလွန့်မသီ၊ လန်းမကြည်တော့
 နီရိပ်မပြေး၊ ပြာမွေးမွေးလျှင်
 ရေးရေးဖြော့ဖြော့သာတကား။ ။

ဟိုရှင်ဒေါက်တာ
 ပညာတတ်ကျွမ်း၊ ရှင်အစွမ်းကို
 လှောင်သွမ်းသောအင်၊ မဆိုချင်ပါ
 သို့လျှင်တစေ၊ နားဆင်ပဦး
 ဝေဝေကြူးတင့်၊ ကြယ်နှစ်ပွင့်သို့
 သခင်ရှေ့တော်၊ ချစ်ရေးမျှော်သည့်
 ဖိတ်ခေါ်ခင်မင်၊ ညှို့မျက်ရှင်ကို
 မမြင်မိမော၊ ကြောင်သလော
 မကြင်သည့်သဘော၊ ရှောင်သလော
 ပြောပါကျွန်မ ဆိုချင်သည်။ ။

www.burmeseclassic.com

ဆေးရုံမှတ်ချက်
 ဆိုထွက်သည်မှာ... “ဤလူနာသည်
 ဘာဘီကျူရိုင်း၊ အဆိပ်လွန်၍
 မျောမေ့ပြီးလတ်၊ သက်ခင်ပြတ်၏”
 ရတက်ခဲစွ၊ လူ့ဘဝကို
 ရွေးမျှမမင်၊ စွန့်လွှတ်ချင်အောင်
 ဘယ်လျှင်ဖြစ်ဆိုး၊ မွေပါလိမ့်။ █

ခဏတွင်းပင်
 ရင်မှတောက်လျှောက်၊ ဗိုက်ထိဖောက်ကာ
 ပြတ်တောက်ပိုင်းဆွ၊ ခွဲစိတ်ကြ၏
 အလှရုပ်သွင်၊ မျက်နှာပြင်လည်း
 သွေးစင်စွန်းပေ၊ လှမဝေတော့
 အူခွေအူမ၊ ခွဲကြည့်ကြ၏

အသည်းကိုထုတ်၊ နှလုံးဖြုတ်၍
 အဆုပ်ကိုများ၊ စစ်မအားကြ
 သားအိမ်ကိုဖွေ ဖွင့်ကြည့်လေသော်
 သန္ဓေနှုထွား၊ သုံးလသားကို
 ထင်ရှားတွေ့ကြလေသတည်း။ █

မုတ်သုန်တစ်ရက်အိပ်မက်သံသရာ

လှ... လှလိုက်လေ
မိုးဖြိုက်ဖျန်းမှ၊ အားယူထကာ
ဖွေးလွပွင့်ဝတ်၊ အံ့လုံးညွတ်သည်
ဖြူဆွတ်စပယ်လှိုင်သောနေ့။ ။

ငွေပွင့်ရုံမှ
ထုံတယုံပျံ၊ မြိလုံးနွံမျှ
ရနံ့ကျေညာ၊ သင်းသောခါ၌
ရောင်ဝါဝင့်ထည်၊ ပီတုန်းငယ်သည်
စံပယ်ဆွတ်ဖွေး၊ တစ်ပွင့်ရွှေ့၍
ကြူမွှေးနမ်းရွိုက်နေလေသည်။ ။

ကြင်တမက်မက်၊ ကြပ်ကြပ်မက်၍
နမ်းလျက်နေခိုက်
ဝေလိုက်သောလေ၊ ညင်းပြေပြေတွင်
ငွေစပယ်ပွင့်၊ ပီတုန်းနှင့်တူ
ကြွေလွင့်မြေဝယ်၊ ထွေးထွေးတည်း။ ။

ပြောရဦးမည်
ထူးလည်းထူးစွာ၊ တိုက်ဆိုင်လှ၏
ထိုညမှာပင်၊ ကိုယ့် 'သခင်' ကို
တွေ့မြင်အိပ်မက် မက်သတ်ည်း။ ။

အိပ်မက်ထဲတွင်
ခင်မင်မှုဖုံး၊ သူ့မျက်လုံးက
လှဆုံးကြယ်ထက်၊ ကဲ ပိုလက်၍
သွက်လက်ကြော့ပျံ၊ ရယ်သွမ်းသံက
ကျောက်ခဲစမ်းနယ်၊ ချိုတေးကြွယ်ခဲ့။ ။

ပြုံးနေမည်ရွမ်း၊ သူ့နှုတ်ခမ်းမူ
စိုရွမ်းသန္တာ၊ လှသွေးဖြာ၏။ ။

ခုံမင်စွာပင်
သန္တာရွှေငုံ၊ နှုတ်အစုံကို
တွေ့ဆုံငမ်းငမ်း၊ တင်းတင်းနမ်းမိ
ချစ်ကမ်းယံဦး၊ မျဉ်းမျဉ်းမူးစင်
စိတ်ကူးအိပ်မက်၊ သောက်နံနက်မှာ
လွင့်ပျက်ပြယ်ရ လေသတည်း။ ။

ကြာပခုံလျှင်
 ယမုန်လှိုင်းရိပ်၊ ချောယူသိပ်မှ
 ရွန်းဖိတ်လန်းပြူ၊ သော့အတူတည့်
 ချစ်သူမျက်လုံး၊ သောက်ရောင်ရွှံးနှင့်
 ပြုံးမြမြချို၊ ဆုံရဆိုလျှင်
 စိတ်လိုငြိမ်းပြေ၊ အားသစ်ဝေခွဲ
 သို့ပေတမင့်၊ တွေ့ဆုံခွင့်ကား
 ကြာလင့်သော်မှ၊ တဒဂံသာ
 နောက်ကျခွဲခွာပြန်သည်။ ။

* * *

ပြောင်... အချစ်ဟူဘိ၊ စပယ်၏တူ
 လေထိချွေက၊ ကြွေနှမ်းရ၍
 သင်းမြမြနံ့၊ ထုံရနံ့သာ
 ကြိုင်ယုံဝေဝေ၊ ကျန်လေသလော
 သဘောတစ်ထောက်၊ မိုးအသောက်တွင်
 လွင့်ပျောက်သုန်းပြယ်၊ အိပ်မက်နှယ်လော
 မိန်းမောမောနှင့်...
 တွေးတောနေမိသည်တကား။ ။

ရွှေမဝ၊ ၁၉၅၆

လက်ဝါးကပ်တိုင်များသို့

မြေလည်းစိုထန်း၊ လေလည်းပြန်း၍
 နွယ်ပန်းဆူးခက်၊ ချုံချင်းယှက်သည့်
 ပေါင်းမြက်သိပ်သိပ်၊ ကုန်းမြောင်ရိပ်၌
 စိပ်စိပ်မတ်မတ်၊ ချပ်ချပ်လျှလျ
 တည်နေကြရင့်
 စစ်ကမျိုဝါး၊ အသက်များ၏
 ကျန်ထားသက်သေကမ္မည်းတို့။ ။

သိစေချင်သည်
 အဆင်ညစ်ထေး၊ ညှိုးညေးညေးနှင့်
 မှိုပွေးမော်ခက်၊ ဖားညှိတက်သည်
 လက်ဝါးကပ်တိုင်များ၊ သင်တို့ကြားလော့
 အသားနှင့်ဖက်၊ သွေးနှင့်စက်ကာ
 ဒက်ချက်ကြေပွန်း၊ ခံရလွန်း၍
 တစ်ခွန်းစကား၊ စစ်သံကြားက
 ခါးသီးမဆုံး၊ သင်တို့မုန်းလိမ့်။ ။

www.burmeseclassic.com

တိတ်ယခင်ကို
 လှည့်ငင်ခေါ်တွေး၊ ထင်စေစေတည့်
 ရင်သွေးနှင့်မိ၊ ချစ်သည့်မယား
 တူသားနောင်မယ်၊ မေတ္တာလယ်မှ
 တွန်းဖယ်ချန်လွှဲ၊ စစ်ကခွဲပြီး
 နီရဲစေးနောက်၊ သွေးချောင်းပေါက်ခဲ့
 မြင့်မောက်နိုးပုံ၊ တောင်သို့ပြီခဲ့
 ရင်ကွေ့ချာ၊ ဤနေရာဝယ်
 ညီညာစို့စို့၊ နိုးမို့မို့နှင့်
 သင်တို့ပေါ်ခဲ့သည်တကား။ ။

အာဏာဖက်သည့်
 လက်တစ်ဆုပ်စား၊ ငမိုက်သားတို့
 တရားကင်းလပ်၊ မောဟထပ်၍
 ဇူးသွပ်ကြပျိုး၊ အိပ်မက်ဆိုးဝယ်
 အကျိုးမဲ့သီး၊ အချည်းနှီးလျှင်
 ပြုန်းတီးပျက်ကြေ၊ သက်များလေရ
 ဆိုးမွေတစ်ချက်၊ ဒဏ်အပျက်မှ

အက်ကြောင်းသွင်သွင်၊ မစေ့ချင်သေး
 မိုးပြင်တစ်ဝိုက်၊ တိမ်မှောင်ဆိုက်ကာ
 ခွေတိုက်မိုင်းဆင်၊ လွမ်းလှခင်တည့်
 စစ်လျှင်ဟိန်းဟောက်၊ တစ်ဖန်ချောက်ခဲ့
 ကွဲပေါက်လုလုပေတကား။
 ညစ်ဖွယ်ဖွယ်လျှင်
 ဆူးနွယ်ပွေးဖက်၊ ညီညက်ညက်နှင့်
 လက်ဝါးကပ်တိုင်တို့၊ နားထောင်ယိုလော့
 သင်တို့နေရာ၊ ဤမြေချာဝယ်
 ထူလှာမတ်မတ်၊ ကြက်ခြေခတ်တို့
 နောက်ထပ်သောင်းသောင်း၊ မပွားကြောင်းတွက်
 စုပေါင်းဖိဆန်း၊ တို့ခုခံအံ့
 နဘံမှုန်သိပ်၊ တိမ်မှောင်ပိတ်ကာ
 အေးရိပ်မပြိုကွဲစေဘူး...။ ။

မြဝတီ၊ ၁၉၅၅

မိုးနဲ့ကရမယ်

ခုန်တဆွေသာပေါ့
 တုန်ဝှေ့ကာ ကြွ့ . . ကြွ့ . . ကြွ့ . . လို့
 ကိုယ့်အရေ ကိုယ့်အသားကိုတဲ့
 ကျီစားဟန်ရိုက်ယှပ်ကပ်ကာပ
 မိုးစက်တို့ ကကြတယ်။

ခိုက်ခိုက်မမုန်းခင်တော့
 ငဲ့စမ်းမယ်မရွယ်ဘု
 မိုးရေလယ် သွေးပြယ်လုကာမှ
 'မောင့်ကိုကွယ် ထွေးဆယ်ယုမယ်' တဲ့
 သူ့ကွန့်ချက်ကျယ်။

'တိတ်စမ်း မောင်လာမထေ့ပါနဲ့
 မိုးမွေ့သူ စပယ်ဖူးတွေနဲ့
 ညွတ်နူးအောင် မောင့်ကိုထားဟယ်' လို့
 မင့်စကားခရာကြွယ်
 တာမယ့်လှ အပလီတုံး။

ချစ်ယွင်းပါလျှင်
 ချက်ချင်းကြည့်သာ ကြည့်တော့
 ပြင်ပြင်တမင်ဆိတ်ပါလို့
 အိမ်မက်ပွေဂယက်စိုင်းမယ်ပေါ့
 အပြိုင်းပြိုင်းဖွာရရာ ဖွေးယုံတဲ့အလှတွေနဲ့
 'ရိုင်းကြမ္မာ' တေးသံအကြွမှာ
 (ကိုယ်တော့လေ) ကရလိမ့်ဦး။

ဒင်ဘင်ဖူးဘွဲ့မော်ကွန်း

ကြားလော့လူဗိုလ်၊ ဥဒါန်းဆိုပိဗ်
 အင်ဒိုချိုင်းနား၊ ပြည်တစ်လွှားမှ
 ထစ်ကြားမြည်ချွန်း၊ အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက်
 လှိုဗ်တက်လွှမ်းမိုး၊ လှိုင်းတိုးဒီသွင်
 အုတ်အော်ဆင်သည်
 ဒင်ဘင်ဖူးစစ်အောင်ပွဲတည်း။ ■

ဒင်ဘင်ဖူးဟု
 ဆိုပြုခေါ်မှတ်၊ ယင်းခံတပ်ကား
 ဒီကတ်(စ်)ထန်း၊ ကွပ်စီးအုပ်ကြပ်
 ပြင်သစ်တပ်၏
 တည်ရပ်ခိုင်မာ၊ ချက်အချာတည်
 မြောင်းတာကတုတ်၊ တည်လုပ်များဖျင်
 လေယာဉ်ယုံကွင်း၊ ဆောက်မချွင်းတည်
 အရင်းမှထွန်း၊ စွန်းထွက်အမြတ်
 ခူးဖြတ်စုပ်မျို
 ကိုလိုနီစစ်၊ စွန်းအညစ်၏
 ကိုးလှစ်နောက်ဆုံးအားထားချက်။ ■

ပိုးပုရွက်ဆိတ်
မြတ်သိပ်ညိုညို၊ စိုစိုရွရွ
ဖြဖြများပြား၊ စွမ်းခေါင်များလျှင်
လှုပ်ရှားပတ်ဝန်း၊ ပြိုဘနန်းတည့်။ ။

‘ဆူးသွမ်းသံခွာ၊ ဖယ်ရှားပါလော့’
‘ကွန်ခြာနှောင်ပတ်၊ ယခုဖြတ်လော့’
‘လွတ်လပ်ငြိမ်းရေး၊ အမြန်ပေးလော့’
ယုံတွေးချက်ထား၊ မှန်တရားတွက်
ပြည်သားတို့၏ တွန်းလှန်စစ်။ ။

ယုံကြည်ချက်နှင့်
လက်နက်ကိုင်ဆွဲ၊ အောင်ပွဲရည်မှတ်
ဝိုင်းအထပ်ထပ်တည့်၊ ရွပ်ရွပ်အံ့လှိုင်း
သန်ကြိုင်းအားမောက်၊ ပြောင်မုန်သောက်လို့
တောက်လျှောက်တိုးဝေ၊ တရွေ့ရွေ့လျှင်
ရွှေသို့ချီတက်သိမ်းပိုက်ကြ။ ။

ဒင်ဘင်ဖူးတဲ့
နယ်ချဲ့ဟော့ရမ်း၊ ခံစခန်းကား
ဝေါလမ်းစွန်မှာ၊ သွန်ချစွန်ကြ

သောက်သောက်လဲသားလက်နက်များနှင့်
လူသားဒီလှိုင်း၊ ပတ်ပတ်ဝိုင်းကို
တန့်ဆိုင်းနိုင်ရန်၊ ကြကြီးကြကြ
ယာဉ်ပျံရစ်ဝဲ၊ ငုံးမိုးကြကြ
အားခဲတစ်မာန်၊ သင်းတို့ခဲကြ
ကျွန်ပြည်ကလေး၊ မလောက်လေးဟု
ထင်သေးတစ်ပိုင်း၊ လာမရိုင်းနှင့်
ဝိုင်းရက်တာရှည်၊ ‘ငါးခွန်’ လည်သော်
ဆည်ထက်ဖြိုးရေး၊ ကျိုးပေါက်လေတို့
နေရာတိုင်းမှာ၊ စီးဝင်ကြပြီး
ဖြဖြအုတ်အံ၊ အောင်ပွဲခံသည်
အောင်လဲလူလူ နီတကား။ ။

ကြားလော့လူငိုလ်၊ ဥဒါန်းဆိုပိမ့်
အင်ဒိုချိုင်းနား၊ ပြည်တစ်လွှားမှ
ထစ်ကြားမြည်ချွန်၊ အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက်
လှိုမ့်တက်လွမ်းမိုး၊ လှိုင်းတိုးဒီသွင်
အုတ်အော်ဆင်သည်
ဒင်ဘင်ဖူးစစ် အောင်ပွဲကည်း။ ။

စောင့်သူသို့

ခွင့်လွှတ်ပါတော့
အခါပက္ခ၊ ဆုတ်ရက်ညမှာ
လအထွက်ဖြင့် စောင့်နဲ့ကွယ်။ ။

ခါနွေအပေါက်၊ သစ်ရွက်ခြောက်လို့
ကိုင်းညောက်မတွယ်၊ အောက်ဆင်းမယ်လေ... ။
ငါးတွေ့နိုးထင်၊ ချောင်းကိုကြည့်လို့
မြစ်ခွင်အကျယ်၊ ရှာဦးမယ်လေ။ ။

အသင့်အပြုံး၊ သန့်နှလုံး၏
မဆုံးမေတ္တာ၊ ငါ့သိပါ၏။ ။

အသင့်အချစ်၊ သစ္စာစစ်၏
အနှစ်လှမ်းချက်၊ ငါ့ယုံမက်၏။ ။

အို - ဒါပေမယ့်
မိုက်တဲ့အသည်း၊ ဉာဏ်လည်းမယှဉ်
ထင်လိုထင်တော့။ ။

အမြင်လက်ပြောင်၊ မီးအရောင်ကို
ရွှေတောင်ရယ်လို့ ထင်သေးတယ်။ ။

ပြက်ပြက်ပေါ်ထင်၊ တံလျှပ်ဆင်ကို
ရေပြင်ရယ်လို့ ထင်သေးတယ်။ ။

မိုးကုတ်အခုံး၊ မြေအဆုံးကို
တွေ့ဦးမယ်လို့ ထင်သေးတယ်။ ။

အို - စောင့်သူရယ်
အဘယ်ခါမျိုး၊ လာလိမ့်နိုးဖြင့်
ယုံကိုးစိတ်စော၊ တမ်းမမောနှင့်
မောဟအမိုက်၊ အမှောင်တိုက်မှာ
စိတ်လိုက်မာန်ဝင့်၊ ထင်တိုင်းဖြင့်ကို
လေလွင့်မူးမေ့၊ ငါ့ရွေးမေ့မယ်... ။

ခွင့်လွှတ်ပါတော့
အခါပက္ခ၊ ဆုတ်ရက်ညမှာ
လ အထွက်ဖြင့်စောင့်နဲ့ကွယ်။ ။

ပြန်၍မဖြစ်ပါစေနှင့်

မူန်ပြာရီ

သီဝေလဲနု၊ တိမ်ဝှမ်းစုတို့
အထုအဆုပ်၊ ရွှေရွှေသုတ်လျက်
လှုပ်လှုပ်ရေဝယ် ထင်သတည်း။ ။

ပြာရီမူန်

ဂဠုန်နဂါး၊ တိမ်လှိုင်းကြားမှ
ဘော်သားနှင့်သွန်း၊ လှေအစွန်းသည်
ယွန်းယွန်းရေဝယ်ထင်သတည်း။ ။

ရီမူန်ပြာ

ကန်သာဦးထိပ်၊ တစ်ဘက်ဆိပ်မှ
သိပ်သိပ်အုပ်လွမ်း၊ သစ်ပင်တန်းလျှင်
ဆန်းဆန်းရေဝယ် ထင်သတည်း။ ။

မြကန်သာလယ်

တိမ်စွယ်လခြမ်း၊ သစ်ပင်တန်းတို့
အဆန်းသွန်းဖိတ်၊ ထင်အရပ်၌
စိတ်အာရုံစိမ့် တဖြင့်ဖြင့်လျှင်
ဖိုသိမ့်နှစ်မော၊ နေမိသောကြိုက်
ဟော - ရုတ်တရက်၊ ပလုံပွက်ကာ
တစ်ချက်ခဲလုံး ကျသည်တကား။ ။

နဂါးဂဠုန်၊

တိမ်ဝှမ်းပုံလည်း
တုန်လှုပ်ပျောက်ပျက် ကွယ်တော့သည်။ ။

ငွေရည်တင်လျှမ်း၊ လစောင်းခြမ်းလည်း
လှုပ်ရမ်းစိုးထိတ် ကွယ်တော့သည်။ ။

မဲနက်သိပ်သိပ်၊ သစ်အရိပ်လည်း
လန့်ထိတ်ကြောက်ရွံ့ကွယ်တော့သည်။ ။

ဟင်. . . နောက်ဆုံးတော့
ရုပ်လုံးလည်းပြယ်၊ ပုံပန်းကွယ်၍
ရေလယ်ကမ်းစ၊ သဘာဝမှာ
အလှအင်္ဂါသုဉ်းလေပြီ။ ။

သို့ပေမဲ့ကာ၊ ခက်ကြာသော်
 ကြည်သာတင့်ရွှန်း၊ ဘော်ငွေစန်းသည်
 ထွန်းထွန်းဖိတ်ဖိတ်၊ ကန်ချေခြံတံမှာ
 အရိပ်ထင်ကာ၊ ပြန်ပေါ်လာ၏။ ။
 လဲဝါဝှမ်းနှစ်၊ အသစ်သစ်လည်း
 ထွန်းလှစ်လွင်လွင်၊ အရိပ်ဆင်၍
 ရေတွင်တစ်ဖန် ထင်လာပြန်၏။ ။

မားမားရပ်တည်၊ သစ်ပင်ရှည်တို့
 ပင်စည်ရိပ်လွ၊ ရေပေါ်ကျ၍
 အလှနက်ဆွေ ပြုပြန်ပေ၏။ ။

အို... ရေပြင်လဲကြည်၊ ဤပန်းချီလျှင်
 မသီဘေးမျိုး၊ ဝုဏ်မညိုးဘဲ
 တိုး၍အလှဝေ၊ လွင်ပါစေတော့
 ရိပ်ထွေဆန်းဆန်း၊ အံ့ဘွယ်ခန်းလျှင်
 လှုပ်ရမ်းတစ်ချက်၊ ပလုပ်ပွက်ကာ
 မပျက်မယွင်းပါစေနှင့်။ ။

အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၂

ဝစ်ကိုတားဆီးပို့

တွေးရွပါလေ...
 တို့တွေစုံမက်၊ လူ့အသက်ကို
 ခွင်းဖျက်အံ့ကဲ၊ ကျည်ဆံရဲတို့
 မစဲပစ်သွန်းမည့်အဖြစ်။ ။

တွေးရွပါလေ...
 စာပေပန်းပု၊ ပန်းချီနုစ
 သုခုမနွယ်၊ အမယ်မယ်တို့
 စစ်ဝယ်ပျက်စီးမည့်အဖြစ်။ ။

တွေးရွပါလေ...
 ရှေးမွေဟောင်းနှစ်၊ မော်ကြောင်းဖြစ်သည့်
 ရှင်ချစ်မွေသရီ၊ ရွှေစေတီတို့
 မတည်ယွင်းယိုမည့်အဖြစ်။ ။

တွေးရှုပါလေ... .

ဖြာဝေပြန့်ပြော၊ အံ့တမောမျှ
မြကြောသွင်သွင်၊ လယ်တောပြင်တို့
မလွင်ညှိုးလျမည့်အဖြစ်။ ။

တွေးရှုပါလေ... .

ခက်တွေ့ပြိုင်းပြိုင်း၊ မြင့်မှိုင်းမှိုင်းနှင့်
ကြိုင်းကြိုင်းသန်ပွား၊ သစ်တောများဟို့
ထွားထွားညက်ကျေမည့်အဖြစ်။ ။

ငြိမ်းချမ်းရေးကို... .

မြတ်လေးစုံမက်၊ ချစ်နှစ်သက်သည်
“တခဲနက်များပြား၊ ပြည်သူများငဲ့
ခါးခါးသီးသီး၊ တို့မုန်းတီးသော
စစ်မီးလျှံအမောက်၊ ရုတ်ချည်းတောက်၍
ကွဲပေါက်ပွင့်ဆူ၊ လောင်မပူရန်
ငေးမူအားခဲ၊ အာဂဇွဲနှင့်
လက်တွဲဘားဆီးကြပါရီ။ ။

မောင်မိုးသီး၊ ၁၉၅၂

စစ်အပြီးဝယ်

လူကလူကို၊ အမျက်သို၍
ဗိုလ်ပါသင်းပင်း လုံးအရင်းနှင့်
ဖြိုးခွင်းရန်ကဲ၊ အားပြိုင်ပွဲကို
‘စစ်ပွဲ’ ဟူ၍ခေါ်တွင်၏။ ။
သို့လျှင်မာန်တက်၊ ပြိုင်ယှဉ်ဖက်၍
ဒဏ်ချက်ဒဏ်ရာ ပြည့်နှက်ကာလျှင်
နှစ်ဖြာနှစ်ဘက်
ခြေလက်လှပန်း၊ ခွေယိုင်နှမ်းမှ
‘ငြိမ်းချမ်းရေး’ ဟု ဆိုလာ၏။ ။
စစ်၏အပြီး၊ ကမ္ဘာကြီးကို
သိပ်သည်းသေချာ၊ ကြည့်မိရာဝယ်... .
အိုးအိမ်မြေယာ၊ ပြာကျကာလျှင်
ဝမ်းစာပြောင်းဆန်၊ ခွက်ချည်းကျန်လျက်
ဝတ်ရန်ဟူကာ၊ ချွတ်ချုံကျမို့
ဗုဒ္ဓစုံစုံ၊ ကြုံရတုံသည်
ပြာပုံတွင်းမှ သူဆင်းရဲ။ ။

www.burmeseclassic.com

BURMESE CLASSIC .COM

အခြားနေရာ၊ တစ်ဒေါင့်မှာလည်း
 သည်းချာသားလှ၊ စစ်တွင်ကျကာ
 သောကဖြိုင်ဖြိုင်၊ မဆည်နိုင်၍
 မခိုင်ချစ်သဲ၊ စိတ်စိတ်ကွဲသည့်
 ငိုမစဲသော မိခင်အို။ ။

ထို့ပြင်တဝ
 မြင်ကစိတ်ထဲ၊ ညွတ်ကြေကွဲမိ
 ခြေလဲ(လည်း)အတု၊ လက်အတုနှင့်
 လူ့အဖြစ်ဆုံး၊ ရှုံးကြီးရှုံးသည်
 လူလုံးမလှ စစ်သားဟောင်း။ ။

ထိုမှတစ်ပါး
 မားမားစွင့်စွင့်၊ တိုက်အိမ်မြင့်ထက်
 စစ်နှင့်ကြီးပွား၊ 'ဦးစားမား' မူ
 ခြားနားတစ်ဟန်၊ အောင်ပွဲခံသည်...
 ဘရန်ဒီနှင့်မိန်းမနှင့်။ ။

အိုးဝေသတင်းစာ၊ ၁၉၅၂

ငြိမ်းချမ်းရေးကိုတောင်းဆို၏

ငါချစ်လှသည်
စိမ်းမြသန်ရှင်၊ လယ်ကွင်းပြင်သည်
မိုင်းဆင်မှောင်ဝိုး၊ စစ်မီးခိုးဖြင့်
နွမ်းညှိုးကြေအံ့စိုးမိ၍။ ။

ငါကြည်နူးသည်
ညွန့်ဦးနုညက်၊ နွားစားကျက်ဝယ်
နှစ်သက်မဆုံး၊ ကြော့ 'အပြုံး' လျှင်
ပျက်သုန်းကွယ်အံ့ စိုးမိ၍။ ။

ငါခင်တွယ်သည်
စုံကြွယ်ဖွံ့ထွား၊ သစ်တောများ၏
မြသားသစ်ငုံ၊ အလှူဂုဏ်လျှင်
ညှို့မှုန်ယွင်းအံ့ စိုးမိ၍။ ။

ငါဆည်းကပ်သည်
မြတ်မွေသရီး၊ ရွှေစေတီတို့
စင်ကြည်ထွန်းဝေ၊ မြတ်သည့်မြေလျှင်
ပျက်ကြေရအံ့ စိုးမိ၍။ ။
ငါမှီခိုသည်
ရိပ်စိုအိမ်နန်း၊ အခန်းခန်းလျှင်
ဟော့ရမ်းမာန်သုန်း၊ မီးအဟုန်ဝယ်
ပြာပုံဆိုက်အံ့ စိုးမိ၍။ ။

ငါစုံမက်သည်
အသက်သွေးခဲ၊ ဖျက်ချေခွဲမည်
မစဲရွာဖြိုး၊ ကျည်ဆံမိုးလျှင်
အဆိုးဖန်အံ့ စိုးမိ၍။ ။

လူ့လောက၏
လှပခန့်ညား၊ မှန်တရားကို
ကွဲပြားပြုန်းကြေ၊ ပျက်စီးစေမည့်
အခြေဆိုးဝါး၊ စစ်ကိုတားဘို့
အများအလို၊ ငါတောင်းဆိုသည်
တို့ကိုပေးလော့၊ ငြိမ်းချမ်းရေး။ ။

တွေ့ကြည့်စမ်းပါ

တစ်နေ့ပေါက်သော်
 ပင်အောက်တစ်ခို၊ ဥဒဟိုတည့်
 ရင့်အိုညိုယောင်း၊ ရွက်အဟောင်းတို့
 ခညောင်းမြေဝယ် ကြိုသည်တကား။

ယခုခါဝယ်
 ရော်ဝါလိပ်ခွေ၊ မြေမှာလေလည်း
 မိုးစွေအံ့ပျံ၊ ခါမိုးကမူ
 မြမြရွန်းတင့်၊ စိမ်းရည်ပွင့်၍
 ပင်မြင့်ရှုကွာ၊ သူ 'မာတာ' ကို
 အစာချက်လုပ် ကျွေးခဲ့သည်။

ယခုခါဝယ်
 မြေမှာသက်ကြွ၊ ကျိုးမဲ့ချေလည်း
 တစ်နေ့တစ်မိုး၊ အမျိုးမျိုးပြောင်း
 နှစ်ရှည်ညောင်းသော်
 သောင်းသောင်းဝေဖြာ၊ မြေဩဇာနှင့်
 မာတာရုက္ခ၊ အပင်မကို
 တစ်ဝပြုစုပေးမည်။

တွေ့ကြည့်စမ်းပါ
 ရုက္ခာကိုင်းထက်၊ သစ်ရွက်လောက်မျှ
 ဘဝအသိ၊ တို့မရှိဘဲ
 လူ၏စည်စိမ်း၊ ရိပ်ချမ်းငြိမ်ကို
 ဇိမ်ခံမူးရစ်၊ ဖြုန်းတီးပစ်မူ
 အနှစ်မဲ့စွာ၊ တို့ဘဝသည်
 ဘယ်မျှတန်ကိုးရှိမည်နည်း။ ။

သွေးသောင်း၊ ၁၉၅၂

လိပ်နှင့်လူ

ငါကမေးသည်
 “မူရေးကျွမ်းကျင်၊ အိုဘခင်ဦး
 ချစ်ကြင်သည်အား၊ သားခွန်းကြူမည်
 လူဆိုသည်တား အဘယ်နည်း”။

သူဖြေကြားသည်
 “ငါ့သားပုတ္တော၊ သိလိုပါမူ
 လိုက်ကာလာပါ၊ မွေးဖေပြအံ့”
 နှုတ်ကထိုထို၊ ထုတ်ဟဆို၍
 ငါ့ကိုခေါ်သွား၊ ကမ်းခြေနားတည်း။
 သောင်စပ်ကမ်းနား၊ ရောက်ဘိငြားသော်
 “ငါ့သားသည်ညွှား၊ လူဆိုတာကား
 ဟိုမှာဘဲလေ၊ သိပါချေ” တဲ့
 မွေးဖေညွှန်ရာ၊ ငါကြည့်ပါသော်
 သဲဝါပြင်ထက်၊ ကိုယ့်ဘက်ယက်၍
 သွားလျက်နေသူ၊ မျက်နှာမူမိ
 လူသည်လိပ်နှင့် တူပါတကား။

ကလောင်စုံ၊ ၁၉၅၀

အရှုံး

ပိုင်စိုးဥစ္စာ၊ ရတနာတို့
 ပျောက်ကာကွယ်သွား၊ ပြုတ်ပြုတ်ဖြုန်းလည်း
 ရှုံးသည်ဟူ၍ မအောက်မေ့လင့်။

ရာထူးဂုဏ်ရှိန်၊ ရစ်စည်းစိမ်တို့
 မှေးမှိန်ပျက်ကြေ၊ ဆုံးရချေလည်း
 ရှုံးလေသည်ပင်၊ တွေးမထင်လင့်။

အပေါင်းအသင်း၊ ချစ်ရောင်းရင်းနှင့်
 စိတ်ချင်းသွေကွက်၊ မိတ်လျှင်ပျက်လည်း
 ရှုံးချက်နာစွ၊ မယူဆလင့်။

သို့တစေလျှင်
 ကိုယ်တွင်ယွင်းချွတ်၊ တရားလွတ်၍
 ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ၊ စာရိတ္တသာ
 လုံးဝပျက်သွား၊ လက်လွတ်ဆုံးသော်
 အရှုံးမဆည်နိုင်တော့ပြီ။

ရှုမဝ၊ ၁၉၅၀

မေးပါရစေ

မေးပါရစေ

ထွေထွေပုဂ္ဂိုလ် လူဟူမျှတို့
ထကြွအမြင်၊ လုံးပမ်းခြင်းသည်
လိုရင်းကာကြောင့်ဖြစ်သနည်း။ ။

စားလိုရေးကြောင့်
သွေးနှင့်ရင်းကာ ကြီးကြသည်။ ။

ဝတ်လိုရေးကြောင့်
ချွေးနှင့်ရင်းကာ ကြီးကြသည်။ ။

မေးပါရစေ

ထွေထွေပုဂ္ဂိုလ် လူဟူမျှတို့
ဝမ်းဝလိုရေး၊ ခါးလှရေးတွက်
မအေးနေည၊ ကြီးပမ်းရလည်း
မဝထမင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းသည်
ကြောင်းရင်းဘယ်တွက် ဖြစ်သနည်း

ဇွဲ

ငွေမိုးပြာပြာ ဝဠာထက်က
ပြာပြာလက်လက်၊ ငွေသွေးလျှံ။
'ဆွတ်လှည့်ပါ' အို ယောက်ျား' လို့
မျှားနေသည့်ဟန်။ ။

စစ်အမှန် ဆွတ်ရန်ဖြင့်ခက်သား
ထက်ဝေသီ-ငွေခြည်တင့်လို့
မြင့်လှချည်လား။ ။

ဆွတ်ကွယ်ဟေ့ - ဆွတ်ကွယ်
ကျားမှန်ရင် ဘယ်အလုပ်မှ
နောက်မဆုတ်နဲ့ကွယ်။ ။

တမ္ပတ်ငွေကြယ်- လွတ်မယ်တဲ့လား
မိုးတိမ်ယံ ဝဲယုံသန်းလို့
လက်လှမ်းကာ အဖို့ဆွဲမယ်
ဇွဲနဲ့ ယောက်ျား။ ။